

๑

ตลอดชีวิตของศรญาเคยนั่งรถมานับไม่ถ้วน แต่กล่าวได้ว่าไม่มีครั้งไหนทำให้เธออึดอัดใจได้เท่าเวลานี้

ก่อนเมฆหนาเบกความหนักอึ้งสี่ครามเข้ามาแต่ไกล เคลื่อนขยายเต็มแผ่นฟ้าจนแสงแดดพลัดหาย สองข้างทางเขียวครึ้มด้วยต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งเื้อมหากันราวรอยต่ออุโมงค์แหงั่ว ถนนเจียบเหงาแม่เป็นช่วงกลางวัน ความเคลื่อนไหวเดียวที่ปรากฏมีเพียงเด็กสาวคนหนึ่งเร่งปั่นจักรยานสวนกันเมื่อลิบนาที่ที่แล้ว กับเงาโวก ของนกร่อนอยู่ในอากาศสูงขึ้นไป ปีกเล็กสะบัดบินไหวๆ ท่าทางคงบอกต่อกันถึงเค้าฝนที่ใกล้เดินทางมา

เพราะบรรยากาศรอบกายนี้เอง ศรญาจึงเปลอนึกถึงเมโลดีคลาสสิกเก่าๆ หรือไม่ก็เพลงซ้ำจำพวกสุนทรภรณ์ มีหน้าซ้ำความซุลมุนของนกทองถิ่นเมื่อครู่ยังทำให้ท่อน ‘แม้มีปีกโผบินได้เหมือนนก ออกจะต้องธนูเจ็บปวดนัก ฉันจะบินมาตายตรงหน้าตัก ให้ยอตรักเซ็ดเลือดและน้ำตา...’ ผุดขึ้นในหัว ทว่าหญิงสาวไม่กล้าฮัมทำนองออกเสียงแม่เพียงเลียว ไม่ใช่เพราะความหมายโศกอาดูรพุดถึงความตายอันไม่เป็นมงคลหรอก แต่เพราะ

ชายที่ขับรถอยู่ข้างกันนี้ต่างหาก

ความคิดนั้นทำให้เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหลือบมองร่างสูงที่ว่า
ก่อนลอบถอนหายใจอีกคำรบ

นี่ลี ต้นเหตุความอึดอัดของแท้ ความขมุกขมัวของฝนใดจะชวน
ประหวั่นใจเท่าสีหน้าเย็นชาของคนคนนี้นัก

หญิงสาวขยับตัวเล็กน้อย รู้สึกว่าตนควรปรับองศาการนั่งหิ้งที่ไม่มี
อะไรผิดปกติ ความจริงก็แค่ความกระวนกระวายเล็กๆ ข้างในจนไม่รู้จะ
แสดงออกอย่างไรนั่นละ บรรยายากชวนอึดอัดทำให้เธอปล่อยความคิด
ไปเรื่อย เช่นถ้าที่บ้านรู้ว่าเธอนั่งอยู่ในรถกับผู้ชาย ชำร่วยจุดหมายยังดู
คลุมเครือด้วยเส้นทางซับซ้อนทางไกล ก็ไม่รู้ว่าจะเหตุผลใดจะทำให้ศัญญา
เป็นลูกสาวดังที่พ่อกับแม่ต้องการได้โดยไม่ถูกกั๊กงา ต่อให้ทั้งหมดนี้มีที่มา
ที่ไป และเกิดขึ้นอย่างบริสุทธิ์ใจก็ตาม

“เหมือนฝนกำลังจะตกนะครับ”

ราวกับรู้ว่าถูกแอบมอง เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยราบเรียบ เรียบเสียงจน
คนฟังจูนงอยู่ชั่วครู่ว่าเขาแค่รำพึงหรือตั้งใจสนทนากับเธอ กระนั้นศัญญา
ก็เลือกเอ่ยตอบราวกับนี่คือโอกาสสุดท้ายในการขับไล่ความเงิบ ใช้เพราะ
ประจบประแจงหรือก แต่กลัวว่าหากปล่อยไว้นานตัวเองจะเผลอลืมวิธีพูด
เข้าจริงๆ มากกว่า

“นั่นลีคะ”

ไม่ได้ลี นี่มันห้วนไป

“หวังว่าเราจะถึงที่หมายก่อนฝนลงเม็ด”

พูดแบบนี้คล้ายเร่งให้เขาขับรถเกินไปหรือเปล่านะ

“คือ...ฉันกลัวคุณลำบากขากลับนะค่ะ ขับรถคนเดียวตอนฝนตก
มันอันตราย”

คงจริงอย่างที่เขาวา คำพูดคือสิ่งที่ไม่อาจนำกลับคืน การแก้ประโยค
วทวนของศัญญาจึงกลายเป็นพูดมากเกินไปนิด มีหน้าซึ้งยังทำให้เธอดูเหมือน

คนย่ำคิดย่ำทำโดยไม่ตั้งใจ ทั้งที่ความจริงแค่ประหม่าเท่านั้น

ก็ใครให้คู่สนทนาเป็นเขากันล่ะ

เธอแหม่มริมฝีปากอímเข้าหากันเล็กน้ยก่อนอímแหย ศญาตัดสินใจพิพากษาความผิดพลาดของตัวเองด้วยการผินหน้ามองทีวีทัศน์ด้านนอก ยอมรับแล้วกันว่าการเล่นเรื่องง่าย ๆ อย่างดินฟ้าอากาศก็บ่อกฝายคงไม่เข้าท่าเท่าไร แต่ทำอะไรได้ ในเมื่อทั้งสองไม่เคยคุยอะไรแบบนี้ด้วยซ้ำ

คุณเอก หรือ เอกภพ อัฏฐเรศไพจิต คือเจ้านายของเธอ ผู้ว่าจ้างคู่สัญญา หรืออะไรก็แล้วแต่ในการอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง เขามีตำแหน่งเป็นถึงทายาทธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับรายใหญ่ เจ้าของร้านจิวเวลรี่ชื่อดังในห้างสรรพสินค้าชั้นนำหลายสาขา และยังมีหน้ามีตาในสังคมถึงขั้นออกข่าวแวดวงไฮโซหลายต่อหลายครั้ง ถือเป็นคนดังคนหนึ่งที่ไม่ว่าใคร ชนงะที่ศญาไม่มีหน้าที่ใดในโครงข่ายอันไพศาลนั้น ไม่ได้เฉียดใกล้สักนิด เธอเป็นพยาบาล และเอกภพจ้างเธอมาในฐานะของพยาบาลดูแลผู้สูงอายุ เหตุผลแค่นี้คงเพียงพอกระมังสำหรับความเยียบระหว่างทั้งสอง

เขาแค่ขับรถมาส่งเธอยังบ้านผู้รอรับการดูแล หากพูดถึงความสัมพันธ์ให้ต้องเป็นฐานะ ศญารู้อยู่เพียงอีกฝ่ายคือคุณปู่แท้ๆ ของชายหนุ่มผู้ชราภาพ ร่ารวย และอาศัยในบ้านต่างจังหวัด ห่างไกลเกินกว่าจะเดินทางมาเองได้โดยปราศจากรถยนต์

ความตระหนักนั้นทำให้ศญาเหม่อมองทัศนียภาพด้านนอกอีกครั้งที่แรกเธอคิดจะจำทางไว้อยู่หรอก แต่หลังจากเห็นทีวีไม่ซ้ำๆ ซากๆ จนลืมนับรอบจำนวน หญิงสาวต้องเก็บความตั้งใจอย่างเสียไม่ได้ นับแต่เลี้ยวออกจากถนนสายหลักเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน สิ่งทีไหลผ่านครรลองสายตามีแค่เรือกสวนไร่นา ป่ากร้าง นานๆ ครั้งถึงจะมีบ้านคนให้เห็นสักหลัง ศญาคิดว่านี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ชายหนุ่มว่าจ้างเธอมาดูแลคุณปู่ผู้ชรา อย่ว่าแต่โรงพยาบาลเลย ให้คิดหาสถานีนามัยใกล้ๆ ยังไม่ใคร่มั่นใจนัก ในเมื่อเขาเสนองเงินดีและเธอไม่มีทีไป การอยู่ห่างไกลก็ไม่ใช่อปัญหาสำหรับหญิงสาว

เท่าไร

“คุณเคยมาพิษณุโลกมั๊ย”

อีกฝ่ายทำลายความเงียบอีกครั้ง คราวนี้ศุภมาผู้เพิ่งได้รับบทเรียนจากความประหม่าไม่รีบร้อนหาคำตอบอีก เธอโคลงหัวให้มันใจว่าถ้อยคำทั้งหลายไหลผ่านการนึกคิด แล้วค่อยยิ้มบางๆ

“ไม่ค่ะ นี่ครั้งแรก”

“อืม เหมือนผมจะเคยถามคุณแล้วตอนสัมภาษณ์”

เขาเคาะนิ้วกับพวงมาลัย คล้ายกับไม่ได้เอ่ยเพื่อทวนความทรงจำ แต่ต้องการย้ำถ้อยคำต่อมาต่างหาก

“ที่จริงผมไม่ค่อยสนิทกับคุณปู่เท่าไร ตั้งแต่จำความได้รู้แล้วว่าท่านไม่เคยก้าวเท้าออกจากบ้านหลังนั้นสักครั้ง”

จบคำนั้น กลายเป็นคนฟังต้องคิดตามอีกทีว่าทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไร

ศุภมาเคยได้ยินชื่อคุณย่าของเขา...คุณธรรมณีย์ อัญเรศไพจิตร สุภาพสตรีผู้เป็นที่นับหน้าถือตาในวงกว้าง แม้แต่ในโรงพยาบาลเก่าที่เธอเคยทำงานยังมีชื่อนี้ตามกิจการมบริจาคเครื่องมือแพทย์หรืองานการกุศล เพียงชื่อนี้เท่านั้น แต่ไม่มีใครกล่าวถึงสามีท่าน คนทั่วไป (เช่นศุภมา) คิดว่าคุณธรรมณีย์เป็นหญิงม่ายด้วยซ้ำ กระนั้นตัวเธอเองก็ต้องยอมรับเช่นกันว่ารู้เรื่องเพียงผิวเผิน ศุภมาเป็นแค่คนนอก ไม่ใช่ฐานะการให้ต้องสอดส่ายความอยากรู้อยากเห็นไปยังความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวคนอื่น หน้าที่เธอคือการดูแลชายชราในบ้านพักห่างไกล และจะไม่มีอะไรมากกว่านี้

“ที่นี่ไกลอย่างที่คุณเคยบอกไว้จริงๆ ด้วยค่ะ”

หญิงสาวเอ่ยตอบไปด้วยประโยคกว้างๆ แทนที่จะถามซอกแซกถึงอุบัติเหตุชีวิตคู่ของใคร

“ไม่รู้จะเงียบมากเพราะฝนจะตก หรือปกติเป็นแบบนี้อยู่แล้ว”

ยอดไม้ไกลออกไปโยกไหวตามแรงลม คล้ายกึ่งก้านรำยระบำกลาง

ฝูงนกโกลาหล

“ก็...ให้พูดตรงๆ ก็คิดหน่อยค่ะ คงเพราะตื่นตื่นเรื่องต่างที่ต่างถิ่น”

“ผมชอบที่คุณตอบตรงๆ”

ชายหนุ่มไม่แสดงสีหน้าว่าพอใจตามคำพูด ทุกอย่างยังคงเรียบเฉย ภายใต้วงตาเรียวยาวคู่นั้น แต่ศยามไม่เห็นแววโกหกแฝงอยู่ในน้ำเสียงเขา เช่นกัน

“ก่อนหน้านี้มีหลายคนยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าทำได้ ไม่มีปัญหาอะไร แต่สุดท้ายก็อยู่ไม่ได้”

ความระมัดระวังถูกนำกลับมาในท่าทางของหญิงสาวทันที ไม่ว่าเขาตั้งใจชมขวัญหรือไม่ ศยามมองว่านี่คือคำเตือน และอีกฝ่ายไม่ได้เอ่ยด้วยเจตนาร้ายสักนิด เป็นห่วงหรือ...อาจจะใช่ หากพูดกันในฐานะผู้ว่าจ้าง

“ฉันจะพยายามให้ดีที่สุดค่ะ”

หญิงสาวระบายนัย แต่เธอไม่รู้ว่ายัยนั้นทำให้คนมองอ่านความหมายไม่ออก

เดิมศยามไม่ใช่คนเข้มงวดกวดขันกับตัวเอง ทว่าหลายสิ่งหลายอย่างกลับกลายเป็นเงื่อนไขว่า ‘ต้อง’ อยู่ให้ได้ เธอเดิมพันกับใจตนไว้เช่นนั้น ถนนทอดยาวไร้ตรอกซอยให้ลัดเลี้ยวเบี่ยงหน้าจึงไม่ใช่แค่จุดหมายปลายทาง ทว่าเสมือนชีวิตปราศจากตัวเลือกของเธอเช่นกัน

คล้ายการสนทนาเป็นเพียงพิธีกรรมทำลายความเงิบตามโอกาส และการบวงสรวงด้วยถ้อยคำจบสิ้นลงแล้ว เอกภพไม่เอ่ยต่อ เขาอมรับคำตอบเมื่อครู่ก่อนและสนใจขั้วบรรทัดแทน ตอนนั้นเองที่ฝนเม็ดแรกตก กระแทบกระຈกเบื้องหน้าหญิงสาวดั่งแปะ เสียงมันดังจนศยามนึกว่าแมลงหรือผีเสื้อบินมาชนรถตาย ยังไม่ทันหาซากร่องรอย ด้านนอกพลับปดคลุมด้วยสายฝนท่าใหญ่กลายเป็นภาพมัวทุกทิศทุกทาง กระหน้าสาตราวงมโหรีบรรเลงเพลงเร่งเร้า ชั่วพริบตามืดฟ้ามัวดิน

“เหมือนพายุจะเข้าเลยนะคะ” เธอซ้อนตามองห้องฟ้า

“จะถึงพอดี”

เอกภพเอ่ยอีกครั้งยามรถแล่นผ่านสถานที่รกร้างแห่งหนึ่ง ดูคล้าย
ยุ่งฉง อาจเป็นโรงสีเก่า ศกยามองไม่ชัดนัก ฆวบเดียวเห็นแค่ศาลเพียงตา
กลางดงหญ้าครึ้ม ชุกช่อนราวซุ่มมองใครต่อใครยามผ่านทาง แต่สาย
ฝนตกหนักเกินกว่าจะฟังชัดว่านั่นคือศาลจริง หรือแค่เงาตะคุ่มของเศษ
สิ่งก่อสร้าง

แนวหนึ่ง บรรยากาศมืดซัวคล้ายสร้างเงาราวกับมีร่างคนยืนอยู่ตรง
นั้น คงแค่ภาพลวงตา

หญิงสาวรีบหันกลับทันที...ไม่ว่าเป็นอะไรก็ไม่ใช้สิ่งที่เธอต้องตั้งใจ
สงสัยทั้งสิ้น

ศกยามพอจะรู้ว่าเอกภพเป็นคนเงียบขรึมและจริงจัง ตลอดการ
เดินทางร่วมกันหรือแม้แต่ช่วงสัมภาษณ์งานก่อนหน้านั้นเธอสังเกตว่าเธอไม่ใช่
คนพุ่มเพื่อยถ้อยคำ เมื่อชายหนุ่มเอ่ยว่าจะถึงแล้ว นั่นคือจะถึงจริงๆ

ดังนั้นไม่ถึงนาทีหลังจากผ่านโรงสีร้าง แนวกำแพงเขตสถานเก่าแก่
ก็ปรากฏสู่สายตากกลางม่านฝนพรุ้งพรู ริวสูงดูมีอายุเนิ่นนาน อาจห้าสิบบปี
...จนถึงร้อยปี เป็นไปได้ทั้งนั้นเมื่อประเมินผ่านความไม่ชำนาญของศกยา
แต่ที่แน่ๆ คือมันตระหง่านปิดบังความเป็นไปภายในหมดสิ้น ด้วยถัดจาก
กำแพงมีจามจรี ประดู่ มะขาม แคป้า และไม้ยืนต้นหลากหลายชนิดซับซ้อน
ราวปราวการสูง ทั้งเขี้ยวครีมี โยโกโยนตามลมพายุเหมือนฝูงปีศาจชราคอย
ชูขวัญคนผ่านทาง กระทั่งรถของเอกภพเลี้ยวเข้าขอบเขตทะเลหม่นหม่นชวน
พิศวงนั้นละ ศกยาเพิ่งเห็นว่าใกล้กันนั้นมีชายวัยกลางคนคนหนึ่งกุกก๊อเปิด
ประตูให้พวกเธอกลางสายฝนคลุ้มคลั่ง ร่างผอมกะหร่องเปียกปอน แต่ยัง
ฉีกยิ้มกว้าง

ราวกับรู้ว่าหญิงสาวจับจ้องไปที่ใด คนข้างกายจึงอธิบายขณะหมุน
พวงมาลัย

“นั่นลุงปิ่น เป็นคนดูแลสวน ประเดี๋ยวไม่ได้เป็นระบบอัตโนมัติ ลุงปิ่น

เลยต้องคอยเปิดให้ตลอด”

“อ้อ...ค่ะ”

คนฟังพิมพ์คำรับคำไปตามเรื่อง การปล่อยให้ลุงคนที่ว่าต่อสู้อกับฝนเม็ดใหญ่เท่าลูกตาแมวเพื่อรอเปิดประตูรับทำให้เธอไม่สบายใจนัก เพื่อนหลายคนบอกว่าศัญญาเป็นคนขี้เกรงใจ หญิงสาวไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นเช่นนั้น แต่คงจะจริง

“ที่นี้เคยเป็นบ้านตากอากาศของตระกูลอัญเรศไฟจิตตั้งแต่ก่อน คุณปู่กับคุณย่าจะแต่งงานกัน ตัวตึกเลยค่อนข้างเก่าแล้ว แต่ยังได้รับการดูแลอย่างดี”

คนเสียงทุ้มข้างกายดึงความสนใจของหญิงสาวกลับมาอีกครั้ง ก่อนศัญญาจะเริ่มเข้าใจว่าเขากำลังอธิบายรายละเอียดคร่าวๆ ขณะขับรถผ่านทางทอดยาวตรงสู่ตึกที่วานั้น

“ร่มรื่นดีนะค่ะ” ดวงตาสีอ่อนของเธอทอดมองผ่านม่านสายฝน “เหมือนบ้านเก่าในละครย้อนยุคเลย”

ศัญญาไม่ได้พูดไปเรื่อยหรือเจตนาประจบประแจง อาคารเบื้องหน้า ที่ตระหง่านรอทั้งสองให้ความรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

ตัวตึกปูนคล้ำผ่านมามากหลายยุคสมัย แม้มีสีขาวนวลทาทั่วและประตูหน้าต่างไม้ลงสีเขียวไขกาด้วยคงปรับปรุงนานๆ ครั้ง มีกลิ่นอายทับถมเฉพาะตัวที่มีเพียงกาลเวลาเท่านั้นบ่มเพาะได้ เฉลียงทางเข้าด้านหน้า อิมครีมจากเงาเมฆฝนทาบทับ ประดับเพียงกระถางกิ่งไผขนาดใหญ่ใส่พุ่มเล็บครุฑขนาดประตู่ทั้งสองข้าง กึ่งกลางนั้นมีคนท่าทางร้อนร้นระคนหัวนุ่งใจ คือสตรีร่างท้วมผู้ไม่อาจยืນหรือความเป็นไปภายใต้เสียงฟ้าคำราม หล่อนรีบกางร่มวิ่งมาหาทั้งสองทันทีที่เอกภพเลี้ยวเข้าโรงจอดรถข้างตึก แต่ย็นละล้าละล้งได้ชวยคาบ้าน ไม่กล้าก้าวเท้าต่อตอนแสงวูบวาบแฉลบผ่านเงาพายุ

“ตายแล้ว รีบเข้ามาเร็วคุณเอก เดี่ยวได้เปียกกันพอดี”

สตรีคนเดิมป้องปากตะโกน ท่าทางคงต่อสู้อกับจิตใจเพื่อทำหน้าที่กาง

รุมให้ผู้มาเยือน ก่อหนันามากวักมือไหวๆ ให้ศฤงคารที่ตั้งท่ายกกระเป๋าดำเดินทาง ด้วยตัวเอง

“ทั้งไฉนนั้นแหละคุณ เดี่ยวตานั้นแยกขึ้นไปให้ เข้ามาก่อนเถอะ ฝน สาดหมดแล้วนั่น”

เพราะเริ่มเปียกจริงดังว่าจึงพลอยเชื่อคำผู้มากวักกว่า เธอปล่อยมือ ชายคนใกล้กันพลันคว้ากระเป๋าก็ไปถือโดยไม่พูดไม่จา มีหน้าซำยังเดินตากฝน นำเข้าตึกหน้าตาเฉย

“ขอบคุณค่ะ”

ศฤงคารเร่งฝ่าฝนตามร่างสูงก้าวเข้าไปยืนในบ้านอันแห่งสนิทและมิดชิด กระดากอายเล็กน้อยว่าตนช่างไม่เอาไหนในการรับผิดชอบส่วนตัว

“นี่ป้าเอี่ยม ภรรยาลุงป้า เป็นแม่ครัว”

เอกภพไม่ได้พูดถึงน้ำใจเมื่อครู้ เขาเริ่มแนะนำสตรีร่างอิมให้เธอ รู้จักก่อนจะหันไปหาอีกฝ่ายที่ลอบพินิจกันเพื่อคลี่คลายความสงสัยอย่าง เท่าเทียม

“นี่คุณศฤงคารรับ พยาบาลคนใหม่ของคุณนุ”

“เรียกซินเฉยๆ ก็ได้ค่ะ สวัสดิ์ค่ะป้าเอี่ยม” ผู้มาใหม่รีบยกมือไหว้ ศฤงคารตั้งใจจะทำงานที่นี้อีกนาน เธอหวังใจว่าจะเข้ากันได้ดีกับทุกคน

“ค่ะคุณซิน ดุซึ่เปียกหมดเลย เดี่ยวป้าเอาผ้าขนหนูมาให้ค่ะ”

“แล้วเด็กรับใช้ล่ะครับ” หลานชายเจ้าของบ้านท้วงขึ้น

“เอ่อ...”

ป้าเอี่ยมทำท่ายึกยักขณะสบมองดวงตาคู่คุณ ดูเหมือนอึดอั้นตันใจ หรืออาจขอโทษขอโพย มีถ้อยคำบางอย่างส่งผ่านความเงิบภายใต้ท่าทาง เหล่านั้น คล้ายว่าเอกภพเข้าใจเรื่องราวได้ทันที

“ก็เข้มของชายหนุ่มขมวดเล็กน้อย “อีกแล้วหรือ”

“ค่ะ” หล่อนว่าพาลงขยับกายหมายป้องปากกระซิบ “คุณปรงเธอ เนี่ยบอย่างกับอะไร คุณเอกก็รู้ นี่ก็...”

เปรี๊ยะ!

“ว้าย!”

หล่อนสะดุ้งแทบกระโดดโถง คำนินทากระจัดกระจายในแสงบาดจ้าแล้วหล่นหายไม่มีขึ้นดี เบื้องหน้าตรงนั้น สาเหตุของความตกใจที่ไม่ยิ่งหย่อนกว่าฟ้าผ่า ร่างหนึ่งปรากฏตัวตรงบันไดอย่างเสียวขน ทั้งสูงโปร่งมากว้าย ทำให้บรรยาอากาศเย็นยะเยือกด้วยแรงกดดันอันไร้ถ้อยคำ อาจเพราะริมฝีปากบางเป็นเส้นตรงไร้รอยหยักยิ้ม หรือท่าทางก้าวเดินเหมือนรักษาระยะห่างจากโลกทั้งใบ โดยเฉพาะยามหยุดยืนเบื้องหน้าเอกภพก่อนผงกศีรษะ...เบา แทบไม่สังเกตเห็น ดูไว้ตัวด้วยอึดตามบางอย่างขณะเป็นฝ่ายเอ่ยทัก

“คุณมาแล้ว”

“ครับ นี่ศยามา...ชิน พยาบาลคนใหม่ของคุณนุ” ผู้มาเยือนกล่าวรับอย่างเรียบเฉยพอกัน “ศยามา นี่คุณปรอง เป็นคนใกล้ชิดของคุณนุ คุณปรองดูแลเรื่องทุกอย่างในบ้านหลังนี้”

“สวัสดีค่ะ”

แววไม่ยินดียินร้ายระหว่างชายต่างวัยทั้งสองสร้างความประดักประเดิดยามศยามาทักทาย อีกฝ่ายไม่ตอบ และหญิงสาวรู้สึกว่าคุณปรองจ้องหน้าเธอนานเกินไป คงพินิจพิเคราะห์ ประเมินมอง หรือข่มขู่เหมือนรุ่นพี่พยาบาลบางคนชอบทำสมัยเริ่มงานโรงพยาบาลใหม่ๆ ข้าร้ายยังหันหลังเดินนำขึ้นบันไดจับพลัน ทิ้งไว้แค่เพียงเสียงเอ่ยค่อยๆ เลื่อนจางตามเสียงคำรามฟ้ากระหน่ำ และเงาเคร่งขรึมของบ้านที่เฝ้ามองทุกความเป็นไป

“ขึ้นข้างบนก่อนเถอะ คุณท่านรอคุณมาพักใหญ่แล้ว”

คุณนุรี อัญเรศไพจิตร รอทั้งสองอยู่จริงดังคนใกล้ชิดคิดว่า บนเก้าอี้โยกหยุดนิ่ง กลางห้องนอนอันเชื่องซึมด้วยผ้าม่านแฉ้มหลังโค้งบานหน้าต่างปิดสนิท เสียงสายฝนกระหน่ำล้อมห้องขนาดหกเหลี่ยมราวมีมือรุมเคาะจาก

ทุกทิศทุกทาง ปนเปปะทเพลงจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงแผดร้องแข่งกันคล้าย
บทวิวาทโหยหวน ลม...ซ่าๆ ครวญ...ซ่าๆ รักแล้ว...ลีลันเดียวกลางเครื่อง
เรือนไม้มะเกลือคือดอกบัวในแจกันข้างเตียงสีเส้า โต้กันเดียวตายและ
ปลิดกลีบหนึ่งลงเสียงบันโดยไม่มีใครแตะต้อง พร้อมกับตอนที่คุณปรองอ่ย
เรียกผู้เป็นนายพอดี

“คุณท่าน”

น้ำหนักเสียงไม่มากนัก ทว่าได้ยินชัดเจน

“คุณเอกพาพยาบาลคนใหม่มาแนะนำให้รู้จักครับ”

เจ้าของห้องไม่ขานรับ คุณนุรียังคงหลับตาฟังเพลงท่ามกลางเสียง
ฟ้าฝน สดับท่วงทำนองที่มีแต่ตนเท่านั้นจับความทัน ปล่อยให้เหงาหม่น
ปกคลุมใบหน้ากึ่งหนึ่งไวยามขยับตัวจากความคิดภายใน ก่อนค่อยๆ
หันมายังหลานชายและหญิงสาวที่เพิ่งก้าวเข้ามา หลงเพื่อ...ซ่าๆ รัก...ซ่าๆ
หมองไหม้...มีกลิ่นหอมรวรินจากบัวที่กำลังลีลันสีสดใส ปนกับความชื้น
หนาแน่นในอากาศ แม้พอเห็นว่าเจ้าของห้องจับจ้องตน แต่ศัญญาไม่อาจ
พินิจใบหน้าอีกฝ่ายได้ชัดเจน เธอเห็นเพียงโครงร่างใต้เงาสลัวนึ่งค้ำ
เหมือนชะงักงัน เข้มมอมก ก่อนเสียงกระซิบจะลอยปนเปในเพลงฝน
โหยหวน แผ่วจาง ลั่นเครือ

“...แซน”

ไม่มีใครได้ยินว่าคุณนุรีพูดอะไรในที่แรก พวกเขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำ
ว่านั่นคือถ้อยคำของชายชราหรือแว่วเสียงลมด้านนอก ทุกอย่างช่างดูเบา
หวิวท่ามกลางชั่วขณะอันหนักอึ้ง บรรยากาศชวนสับสนพอๆ กับเลื่อนราง
ระหว่างบทสรุปที่ทุกคนตัดสินใจเลือกความเงียบเป็นตัวไกลเกลี่ยเรื่องราว
เจ้าของห้องก็เอื่อยย้าอีกครั้งโดยไม่มีใครคาดคิด

...ด้วยท่าทางราวตั้งใจสนทนากับหญิงสาวผู้มาใหม่เพียงผู้เดียว

“แซน...กิมแซน”

ศัญญาเปลอก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

ถ้อยคำแปลกหู ไม่อาจเข้าใจความหมาย มีหน้าขำมีแต่ความรวดเร็ว
ในน้ำเสียง คล้ายคนพูดถูกภาพบางอย่างในความคิดจิตใจฉบับพลัน คงมีแต่
คุณปร่งเท่านั้นที่เข้าใจสถานการณ์ทันที ชายชราหน้าซีดลงทุกขณะยามลอบ
มองสลักระหว่างหญิงสาวผู้มาใหม่กับเจ้านาย คล้ายจะเอ่ยอะไรสักอย่าง แต่
อัปจนถ้อยคำด้วยเสียงกลบทับในจังหวะต่อมา

“กิมแซน...กิมแซน! กิมแซน!”

จากกระซิบเป็นร้องตะโกน และจากร้องตะโกนเป็นการยื่นมือมาหา
สะปะสะปะจับคว้าได้เพียงความว่างเปล่า ลูกปูปับแล้วเซล้มลงบนพื้นหิ้งที่มี
มีผ้าคลุมตกเกี่ยวค้างไว้กับเก้าอี้ เพียงพริบตา คุณนุรี อัณเรศไปจิต ก็กลายเป็น
ชายแก่ที่ตะเกียกตะกายอย่างน่าเศร้าท่ามกลางความตกใจของผู้มาเยือน
ทั้งสอง ไร้เส้นทางที่สุขสงบดังที่เห็นตอนแรก

“คุณนุรี!/คุณนุรี!”

คุณปร่งและเอกภพพุ่งเข้าหาเจ้าของบ้านแทบทันที ตญารีบสาวเท้า
ตามไปช่วยพยุง ทว่าชายผู้มีสิทธิ์ขาดในการจัดการทุกสิ่งหันมาตวาดใส่
เสียงกร้าว

“ออกไป!”

“คะ?”

ร่างบางชะงักจนเกือบสะดุ้ง ทว่าสิ่งที่ทำให้ศมฺยาหยุดนิ่งไม่ใช่คำสั่ง
เด็ดขาดของคุณปร่ง แต่เป็นความรู้สึกกราวกับตนคือต้นตอเรื่องราววุ่นวาย
ทั้งหมด รวมถึงอาการเพื่อคลังของคุณนุรีด้วย เธอคิดเช่นนั้นจริงๆ ทั้งที่
ไม่เข้าใจสาเหตุสักนิด

“ถ้ายังไงให้ฉันช่วย...”

“ออกไปก่อน ผมจะดูคุณนุรีเอง พวกคุณออกไปให้หมด ไป!”

ไม่รอให้ถามย้าซ้ำสอง คราวนี้หมายรวมถึงเอกภพด้วย ท่าทาง
แข็งกร้าวของคุณปร่งบอกชัดว่าไม่มีการผ่อนปรนใดๆ ในถ้อยคำ สองแขน
ยังพัลวันประคองผู้เป็นนายไว้มั่น ขณะดวงตาเรียวรีผลัดใส่การมีอยู่ของ

อะไรก็ตามที่เปรียบเสมือนส่วนเกินภายในห้องนี้

...อันหมายถึงทายาทเพียงคนเดียวของอัญเรศไพจิตรและพยาบาลคนใหม่อย่างไม่มีทางเป็นอื่นไปได้

หญิงสาวลอบสบตาเอกภพ รอกระทั่งเห็นว่าเขาพยักหน้าเบาๆ แล้วก้าวเท้านำเธอออกไปข้างนอก ยินยอมให้คุณปรังจัดการเรื่องราวภายในตามเห็นสมควร

ภาพสุดท้ายที่เห็นจึงเป็นชายสองคนประคองกันไว้ท่ามกลางความมืดหม่นกับเสียงฝนคลั่ง ผ้าม่านหน้าต่างไหวพะเยิบ

แล้วประตูก็ปิดลง...

ห้องคุณบุรีเป็นห้องนอนหลักบนชั้นสอง เชื่อมโถงส่วนหลังของตัวตึก ถัดไปอีกนิดเป็นระเบียงกว้างใต้การปกคลุมของเถาไม้เลื้อย ตอนศยามาเดินตามร่างสูงออกมาจึงเห็นว่าสายฝนด้านนอกยังกระหน่ำซัดไร่ไร่แวงบางตา ท่ามกลางเสียงสาตกระทบเหล่านั้นคล้ายได้ยินเสียงตกค้ำจจากเหตุการณ์ก่อนหน้านี้...แซน...กิมแซน ถ้อยคำแปลกประหลาดสร้างแรงสั่นสะเทือนจนนึกสงสัยว่าความหมายอันใดทำให้ชายชราคนหนึ่งสูญเสียตัวตนเพียงนั้น

หญิงสาวเหลือบมองคนข้างกันด้วยท่าทางเก็งทั้งที่ยังไม่ทันทำอะไรผิด พลันตัดสินใจทำลายความเงิบ

“เกิดอะไรขึ้นคะ แล้วกิมแซนแปลว่าอะไร”

“ผมก็ไม่รู้” เอกภพตอบกลับทันทีราวกับคิดเรื่องนี้เช่นกัน เขามองเธอเล็กน้อย ทิ้งสายตาตรงรอยเส้นบางๆ จากการขมวดคิ้วก่อนระบายลมหายใจ “ขอโทษนะครับ คุณเองก็คงตกใจมาก”

“ตามที่คุณแจ้งมาท่านแข็งแรงดี ไม่มีโรคประจำตัวไม่ใช่หรือคะ”

เธอไม่คิดเอ่ยถึงความรู้สึกตัวเอง ศยามาเริ่มกังวลเรื่องคุณบุรีมากกว่าจริงอยู่ที่คนแก่ต้องถูกดูแลอย่างใส่ใจ แต่การปรนนิบัติผู้สูงอายุที่ป่วยไข้

ถือเป็นอีกเรื่อง และเธอไม่อาจปล่อยให้ความไม่รู้ใดส่งผลกระทบต่อการทำงานของตน

“หรือมีโรคอะไรที่บอกตกหล่นไปหรือเปล่า”

“ผมติดต่อกับคุณปรังเกือบทุกสัปดาห์ มาเยี่ยมแม่แทบทุกเดือน ไม่เห็นว่าคุณปู่จะมีอาการอย่างวันนี้”

“แต่คุณบอกเองว่าพยาบาลหลายคนก่อนหน้าอยู่กันไม่ได้” คนฟังยังไม่วางใจ

“ใช่...แต่ไม่ใช่เพราะเรื่องนี้”

แต่เป็นเรื่องอะไร เขาไม่ทันเอ่ยก็เห็นป่าเอี่ยมวิ่งมาพร้อมผ้าขนหนูสะอาดในมือ หญิงคนครัวทำท่าชะเง้อชะเง้อแม่ประตู่ห้องคุณนบุรีปิดสนิท ความใคร่รู้ช่างประดามีจนออกนอกหน้า ไม่ทันหายหอบดีหล่อนก็เบิกตากว้างอย่างพร้อมรับข่าวสาร แยกไม่ออกกว่าเป็นห่วงหรือแค่หัวนี้จะตกขาวเฉยๆ

“เกิดอะไรขึ้นคะคุณเอก เสียงครีกโครมไปถึงด้านล่าง”

“ไม่มีอะไรครับ”

หลานชายเพียงคนเดียวของเจ้าบ้านตอบกลับทันที เขาขีดเส้นชัดเจนเพราะน้ำเสียงราบเรียบฟังดูเด็ดขาดในความหมายนั้น ป้าเอี่ยมค่อยตระหนักว่าตนก้าวกายเรื่องที่ไม่ได้รับอนุญาต หล่อนยิ้มแหยๆ เก็บลมหายใจ หอบกระชั้นให้เหลือแค่ความเหนื่อยจากการวิ่งเท่านั้น ไม่ใช่ตื่นตันจากการกระหายใคร่รู้ดังเมื่อครู่

“ผ้าขนหนูคะ เช็ดผมเผ้าให้แห้งกันก่อนดีกว่า แล้วนี่คุณเอกจะอยู่ทานข้าวเย็นด้วยกันก่อนมั๊ยคะ ไกล่ค้ำแล้วด้วย”

เอกภพหันไปมองสายฝนด้านนอกก่อนเหลือบมายังศรญาเวทหนึ่ง เสียงลมพายุยังคำรามจากที่ไหนสักแห่งไม่ไกล ทั้งสองจ้องตากันโดยหญิงสาวไม่รู้เลยว่าเขาคิดอะไรกันแน่

“ฝนยังไม่มีทีท่าจะหยุด คืนนี้ผมค้างที่นี่แล้วกัน รบกวนป้าเอี่ยมช่วย

เตรียมห้องให้ด้วยครับ”

เขารอกระทั่งคนฟังรับคำแล้วเดินจากไปค่อยหันมายังศตมอีกครั้ง คล้ายจะเอ่ยอะไรสักอย่าง แต่สุดท้ายระหว่างทั้งสองเหลือเพียงความเงียบ เคลื่อนผ่าน และความคิดที่ต่างเดินทางเพียงลำพัง

หญิงสาวใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมระหว่างรอจังหวะให้ใครสักคนเอ่ยคำอีกครั้ง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองรอบกาย สำนวญถึงพินิจพิเคราะห์... เป็นอย่างที่เราคิดไว้ตั้งแต่วันที่แรกที่เข้ามา บ้านนี้ราวกับถูกแช่ค้างในห้วงเวลา คล้ายว่าวงล้อแห่งการเปลี่ยนผ่านหรือผกผันใดไม่เคยเอื้อมถึง ทั้งผู้คน บรรยากาศ และเครื่องเรือน แม้กระทั่งอากาศที่เธอสุดตม ศตมยังรู้สึกเหมือนมันเป็นอากาศเมื่อหลายสิบปีก่อน ไม่ใช่ลมหายใจของปัจจุบัน

ความคิดเลื่อนเปื้อนทำให้หญิงสาวเผลอมองนอกระเบียง ม่านสายฝนปกคลุมทุกทิศทุกทาง ยากจะบอกได้ว่าถัดจากสวนกว้างไกลจดชายป่า เป็นเช่นไร คล้ายความเว้งว่างเปล่า หรือบึงน้ำ อะไรสักอย่างเร้นเงาสลัว อยู่ตรงนั้น และบางขณะ พายุลมมืดฟ้ามัวดินนั้นละที่สร้างภาพลวงตาคล้ายคนยืนโง่งนกลางสายฝน เปียกโชกเป็นเงาเลื่อน เคว้งคว้างเดี่ยวดายและจ้องมองมา...

ศตมขมลุกโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวรีบหันหน้ากลับ จังหวะเดียวกับที่คุณปรองเปิดประตูออกมาพอดี

“พวกคุณเข้าไปได้แล้ว” ชายชราเอ่ยเสียงเรียบกับผู้มาเยือนทั้งสอง
“ขอบคุณค่ะ”

มีแต่พยาบาลคนใหม่เท่านั้นที่เอ่ยตอบ เอกภพพยักหน้ารับ ตรงเข้าไปหาชายผู้เกี่ยวข้องทางสายเลือดเพียงผู้เดียวในบ้านทันที ทุกอย่างดูคลี่คลายราวกับเมื่อครู่ไม่เคยมีความวุ่นวายเกิดขึ้น คุณนุรีนั่งรอพวกเขาบนเก้าอี้โยกตัวเดิม ไม่มีดนตรีแว่ววนจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงหรือกลีบบัวร่วงโรยใต้แจกัน ทุกสิ่งสงบนิ่ง รอบกายราบเรียบยิ่งกว่าผิวทะเลสาบไร้ริ้วระลอก เหลือแค่เสียงฝนพร่างพรูไม่ขาดสายด้านนอกเท่านั้นที่ยังรุ่มสาดซัด

ไม่หยุดหย่อน แม้แต่ตอนเจ้าของห้องหันมาส่งยิ้มต้อนรับบางๆ

“มานั่งนี่สิ ทั้งคู่เลย”

เสียงคุณนุรีฟังดูนุ่มละมุนเหมือนชายชราใจดี แตกต่างจากเมื่อครู่ราวกับคนละคน ยังค้อมตนลงใกล้ยามหลานชายนั่งลงข้างเก้าอี้โยก ไม่มีสักวินาทีที่ปราศจากแว่เมตตา

“เอกซ์บรตตอนฝนตกหรือ ที่หลังไม่เอาแล้วนะ อันตราย”

“ฝนเพิ่งมาตกตอนใกล้ถึงนี่เองครับ คุณนุรีสบายดีนะครับ”

เจ้านายของเธอคนนี้ก็เช่นกัน ตอบกลับราวกับนี่คือการพบกันครั้งแรก ไม่เคยมีเหตุการณ์วุ่นวายใดเกิดขึ้นก่อนหน้า

“ดี...สบายดี” คุณนุรีว่าพาลงเสียงตามายังหญิงสาวหนึ่งเดียวในวงสนทนา “พยาบาลใหม่ใช่ไหม ชื่ออะไรล่ะเรา”

“ศรณาค่ะ ชื่อศรณา แต่คุณท่านเรียกว่าชินก็ได้”

บางอย่างในดวงตาแห่งชีวิตขยับไหว เป็นรอยริ้วชั่วเสี้ยววินาทีที่ไม่มีใครสังเกตเห็น ต่อให้เจอคนแยกไม่ออกจากมาจากรังอารมณ์ของคุณนุรีเองหรือเพียงเงาสลัวบังเอิญพาดผ่าน

“ชิน...ชินแบบไหน ภาษาอะไร”

“ภาษาจีนค่ะ คุณตาเป็นคนตั้งให้ ชินที่แปลว่ากลิ่นหอม”

ชายชรามองเธอเพียงครู่สั้นๆ ก่อนพยักหน้ารับพร้อมกล่าวสรุปแล้วเบา

“เป็นชื่อที่ดี”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนตั้งใจชื่อนี้ ชื่อชินของเธอถูกมิตรสหายสร้างคำสร้อยไว้กระเข้าหลายครั้ง เช่น ชินเดอเรลลา ชิน (ชิม) ซาลาบิม ชินเจียยู่อี ชินนี้ฮวดไช้ บางทีมีคนถาม ‘ชินแปลว่าอะไร’ ‘ชินภาษาอะไร’ ศรณาเผชิญหน้ากับความใคร่รู้ทำนองนี้มาทั้งชีวิต แต่เธอคงไม่เก็บคำชมของคุณนุรีมาคิดให้ใจหายวาบ หากไม่พลอนึกถึงถ้อยคำพิลึกพิลั่นที่อีกฝ่ายเพิ่งตะโกนไม่นานนี้ พร้อมการเปรียบเทียบที่ไม่ได้ประโยชน์ได้นอกจากความ

สงสัยในใจ

ชิน...แซน...ชิน...ศญา...กิมแซน...

กระนั้น นี่เป็นเพียงความคิดของเธอคนเดียว เกมยังเป็นแค่ปริวิตกอันสูญเปล่า เมื่อคุณบุรีจบบทสนทนากับศญาเพียงเท่านั้น ก่อนผลความสนใจไปเอยกับชายหนุ่มอีกคนแทน

“เพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ ฝนยังตกหนัก ไปพักผ่อนก่อนเถอะ เอกก็ค้างที่นี่ก่อนสักคืน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันอีกที”

คนเป็นหลานไม่ตอบว่าเขาตัดสินใจนอนค้างที่นี่แล้ว เอกภพเพียงพยักหน้ารับ คงเป็นอย่างที่คุณบุรีบอกนั่นละ

...พรุ่งนี้ค่อยว่ากันอีกที

แต่พรุ่งนี้ยังไม่ทันมาถึง มีดคำวันนั้นหลังจัดการธุระเสร็จสิ้นตั้งแต่อาบน้ำจนถึงรับประทานอาหารเช้า ในขณะที่ศญาซึ่งใจระหวางจะเข้านอนทันทีหรือเปิดกระเป๋าคัดของในห้องใหม่บนชั้นสอง... *พีบ!* รอบกายพลันมีดดับโดยไม่ทันตั้งตัว เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นยื่นมาปิดตาทั้งสองข้าง

ไม่ใช่เพียงดวงตาเธอ หัวตึกทั้งหลังกลิ้งหายไปในราตรีท่ามกลางพายุฝน เพียงฟ้าแลบลอดบานพับหน้าต่างพอให้เห็นแสงสลัว สลับกับมีดสนิท แล้ว... *เปรี้ยง!* เงาเครื่องเรือนปรากฏกลางแสงจ้า ทิมทีบรายล้อมเธอจากทุกทิศทุกทาง ก่อนกลับไปมีดดั้งเดิม แล้วสว่างขึ้นใหม่ วนซ้ำๆ กระทั่งศญาสังเกตว่าคล้ายบางอย่างในห้องขยับเคลื่อนโดยไม่มีใครรู้ คงเพราะแสงสาดผ่านครึ่งแล้วครึ่งเล่า เงาตู้และผ้าม่านจึงสะดุดตากกลางภาพทึบทะมึน ดูเหมือนร่างเงาเงนปรากฏใกล้ทุกจังหวะที่ฟ้าสว่างวาว...

วูบหนึ่งอยู่ทางซ้ายตรงทางตา

อีกวูบหนึ่งย้ายมาอยู่หลังเงาตะค่อมทางขวา

และข้างโตะหนังสือ

และปลายเตียง... ไกลเข้ามา

เปรี๊ยะ!

เฮือก!

ศรณาถอยไปชนประตูห้อง อยากเลี้ยงทั้งที่ตระหนักดีว่าเป็นแค่จิตปรุงแต่ง อีกประการคือเธอคิดจะไปดูคุณบุรีลกันดี นี่ไม่ใช่ข้ออ้าง คนแก่บางคนเมื่อล่วงเลยวัยมักตกใจเสียงฟ้าร้องทั้งที่เคยเคยเมยกกับมันมาทั้งชีวิต เธอไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นเช่นไร แต่ไปดูก็ไม่เสียหาย

ครึน...

เสียงฟ้าคำรามอีกครั้ง รอบกายสว่างชั่ววูบ

คราวนี้คล้ายเงาอยู่ด้านหลัง ไกล่ไปหน้า แพบชิตหลังหู...

ก็อกๆ

มีคนเคาะประตูห้องเธอ

สติใช้โอกาสแทรกตัวกลับคืนพร้อมอาการสะดุ้ง หญิงสาวรีบเปิดประตูทันที พบว่าเอกภพยืนอยู่เบื้องหน้าพร้อมแสงวูบไหวจากตะเกียงเจ้าพายุในมือ คงเป็นสมบัติหลงกาลเวลาอีกชิ้นของบ้านอย่างไม่ต้องสงสัย

“ไฟคงดับเพราะพายุครับ เห็นป่าเอี่ยมบอกว่าลุงบ่นกำลังไปดูเครื่องปั้นไฟสำรอง คุณไม่เป็นไรนะ” ชายหนุ่มถามด้วยเสียงเรียบทุ้ม นั่นทำให้เธอรู้สึกวางใจทุกถ้อยคำที่เขาเอ่ย

“คะ แต่ฉันน่าจะไปดูคุณบุรีลกันหน่อย”

“ผมไปมาแล้ว คุณปรังบอกว่าคุณปู่เพิ่งเข้านอน ไม่มีปัญหาอะไร” เอกภพว่าพลาวยืนตะเกียงให้ “คุณใช้เป็นมီးย์ เอาไปแก้ขัดระหว่างรอไฟมาเดี่ยวผมหาไฟฉายให้ใหม่”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันน่าจะเข้านอนแล้ว” นี่ไม่ถือเป็นคำปด อันที่จริงศรณาเพิ่งตัดสินใจเมื่อครู่นี้เอง เธอไม่คิดจะจัดของหรือนั่งมองเงาลวงตาบ้างระหว่างฟ้าแลบอีกแล้ว

“แนใจนะ”

แม้ถามย้ำ แต่เจ้าของร่างสูงไม่เข้าชี้ต่อ เขาแค่เหลือบมองเข้ามาใน

ห้องเธอเล็กน้อยคล้ายสำรวจความเรียบร้อย แล้วค่อยพยักหน้า

“งั้นก็ราตรีสวัสดิ์”

“ค่ะคุณเอก ราตรีสวัสดิ์เช่นกันนะคะ”

คนริมฝีปากอึดอัดยิ้มไม่ได้ ศรียืนส่งอีกฝ่าย กระทั่งเขาเดินหายไปตรงทางลิ้นวสลับค่อยปิดประตูตามหลัง คราวนี้แสงแปลบปลาบไม่หนักแล้วอีกต่อไป ทุกอย่างสงบ และนั่งอยู่ภายใต้ฝนฟ้าพายุเดิมซึ่งซัดกระหน่ำตั้งแต่ช่วงเย็น กระนั้นศรียกมือ เธอรู้อยู่แล้วว่า การเข้านอนของตนจะเป็นไปด้วยดี จากคำว่าราตรีสวัสดิ์เสียงทุ้มต่ำเมื่อครู่

ใช่ แค่คำพูดของเอกภพคำนั้น

...และความจริงที่ว่าเธอเคยหลงรักเขาอย่างลับๆ เมื่อเจ็ดปีที่แล้ว

๒

ศญาไม่เคยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของคำว่าราตรีสวัสดิ์ เธอหลงคิดไปว่าถ้อยคำจากเอกภพอาจเป็นข้อยกเว้น แต่ความจริงกลับไม่ใช่

กลางดึกเกือบครึ่งราตรี ไฟยังไม่มา ทั้งบ้านตกอยู่ในการหลับไหล โดยปล่อยให้สายฝนซัดสาดอย่างไร้ที่ท่าสงบ จู่ๆ เสียงหวีดหวิวลากยาว ก็จู่โจมหญิงสาวให้สะดุ้งตื่นจากฝัน รอบกายยังอยู่ในเงามืดดำกับแสงแลบแปลบปลาบ มันคือความน่ากลัว ซ้ำร้ายยังชวนไม่ไว้ใจจริงแท้ อาจเพราะพายุฝน เสียงประหลาด หรือบรรยากาศบ้านเก่าแก่ห่างไกล แวบแรกยามได้ยินทำให้ตำนานภูตผีที่เคยฟังผ่านๆ ผุดขึ้นมาโดยไม่อาจห้าม

เหมือนเด็กหลายคนที่พ่อแม่ไปทำงานหวังสร้างตัวในเมืองหลวง ้วยเด็กของศญาเติบโตในบ้านของตายายที่ต่างจังหวัด จำได้ว่าละแวกเดียวกัน มีหญิงชราชื่อยายพุ่มชอบถือไม้เท้ากับตะกร้าหมากมานั่งเคี้ยวแจ็บๆ บนแคร่หน้าบ้าน คอยชวนใครต่อใครที่ผ่านทางคุยเรื่อยเรื่อย ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายหยุดฟังหรือไม่ ขอแค่ให้ได้พูด ขนาดตายังแอบเปรยฉายาให้แก่วายย นกกระเจิบ เพราะพูดมากเหลือเกิน นั่งพูดมันอยู่อย่างนั้น พูดราวกับมีเรื่อง

นับร้อยนับพันให้เล่า ศญาวัยเด็กคือเป้าหมายหลักของนางโดยไร้ทางหลบหลีกหรือโต้เถียงทัน

ทุกวัน สองถึงสามครั้ง เด็กหญิงจะถูกเสียงเจื้อยแจ้วพาเดินทางด้วยถ้อยคำ ตั้งแต่निทานพื้นบ้าน ชาดก พญานาค ปาหิมพานต์ หรือกระทั่งผีसाง ออกรสเสียงจนเหมือนเคยเห็นมากับตัว เธอจำได้ดีถึงท่าทางเบิกตากว้าง ยู่ปากแดงชุ่มจากน้ำหมากให้เลิกจู้ เพื่ออธิบายลักษณะแปรตด้วยภาษาถิ่นอันเป็นเอกลักษณ์

‘ปากมันกะซำนี้ ถ่อรูเข็มน้อยๆ ยามร้องกะมีเสียง วิ๊ด...วิ๊ด...ถ้าขอส่วนบุญตอนกลางคืน’

วิ๊ด...วิ๊ด...ยายพุ่มกล่าวถึงแปรตไว้เช่นนั้น

วิ๊ด...หวีดหวิวเหมือนที่เธอได้ยินเวลานี้ไม่ผิด

...แต่แปรตโหยหวนในคืนฝนกระหน่ำเป็นความคิดที่น่ากลัวเกินไป ศญารีบตีแก้มดังเปาะ เรียกสติหรืออะไรก็ตามที่สร้างความเข้มแข็งในจิตใจได้

กระนั้นเรื่องแย่นี้คือบางคราวเรามักถูกความคิดของตนหลอกหลอน สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นกับเธอเช่นกัน อย่างเวลาเห็นเงาตะคุ่มตรงหางตาแล้วผลอกลัวไปว่าถูกผีหลอก เมื่อลองหันไปดูจริงจัง กลับพบว่าเป็นเพียงเงาตุ้หรือเสื้อผ้า ใดๆ ที่มันใจเช่นนั้น ครั้นหันหน้ามาเจอเงาทางจากจุดเดิมยิ่งอดหวาดระแวงไม่ได้ ศญาไม่ใช่คนจิตใจเข้มแข็งโดยพื้นฐาน ตอนเด็กๆ นอกจากช่างจินตนาการแล้วออกจะซึ่กแล้วจนน่ารำคาญด้วยซ้ำ เพิ่งมาดีขึ้นตอนเรียนมหาวิทยาลัยนี่เอง ทั้งหมดที่สามารถทำได้จึงทุ่ทุเล กอบโกยความกล้าเพื่อผล็อยหลับโดยไว

อาจเพราะรอบกายมีตมาก แสงเรืองๆ จากโถงทางเดินข้างนอกจึงส่องลอดช่องประตูให้เห็นชัดเจน ช่วยเรียกสติหญิงสาวให้เขม่นมองอย่างกระตือรือร้น มีคนถือตะเกียงเดินผ่านหน้าห้องเธอ และศญาจำได้ว่าเห็นแสงเช่นนี้ช่วงค่ำ เป็นเขาไม่ผิดแน่

“คุณเอก?”

หญิงสาวเอ่ยทักแทบทันทีที่ลุกไปแฉ่มประตู และเป็นดังคาด เจ้าของชื่อหันมาสบตาเธอโดยปราศจากอาการสะดุ้งตกใจ เอกภพเพียงชะงักเล็กน้อย ใบหน้าคมคายสะท้อนแสงตะเกียงเกิดมูมเงาคลายภาพวาดสมัยเก่างดงามและเข้ากับเขาอย่างน่าประหลาด

“ผมนึกว่าคุณหลับแล้ว”

“อะ แต่ได้ยินเสียงแปลกๆ เลยออกมาดู”

ศรญาโกหก ความจริงคือหญิงสาวไม่เคยคิดเอาตัวไปก้าวกายเรือ่งอื่นใดที่ไม่เกี่ยวกับงาน ใ้ได้ยินเสียงจนจินตนาการว่าเป็นเปรตยังไม่ต้องพูดถึง มิหนำซ้ำเธอแค่ออกมาเพราะกลัวผี การได้คุยกับคนเป็นๆ ย่อมเป็นตัวเลือกที่ดีกว่า ไม่เช่นนั้นคงจะนั่งบริษัอากาศหนาวระแวงของตนจนไม่เป็นท่าอะไรอยู่ที่เดิม

เหมือนศรญาบังเอิญจับจุดรวมถูก ร่างสูงซุตะเกียงพรางพักหน้ารับบ่งบอกว่านี่คือสาเหตุที่เขามาที่นี่เช่นกัน

“คุณก็ได้ยินเหมือนกันหรือ”

“รู้สึกจะมาจากห้องข้างๆ หรือเปล่าอะ” คนตัวเล็กกว่าพยายามทำใจกล้าอย่างเลยตามเลย

“ใช่ ห้องหนังสือ ผมกำลังจะไปดูพอดี”

“ถ้ายังงี้ให้ฉัน เอ่อ...”

หญิงสาวเปรยเพียงเท่านั้นแล้วผลุบเข้าไปในห้องนอน ก่อนออกมาพร้อมโทรศัพท์มือถือเปิดโหมดไฟฉาย

“ช่วยฉายไฟนะคะ”

คู่สนทนาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขามองแสงสองสีส่องสว่างใส่กันจากทั้งคู่ แล้วไฟล่อธบายอีกประเด็นแทน “ลุงบ่นบอกว่าจะไปดูไฟสำรองตั้งแต่ตอนที่ผมบอกคุณ ปานนี้ยังไม่ได้เรื่องอะไร สงสัยต้องรอไฟมาอย่างเดียวแล้ว...คุณอยู่ข้างหลังผมไว้”

ประโยคสุดท้ายเหลือเพียงเสียงกระซิบได้ยืนกันสองคน เมื่อเอกภพค่อยๆ เปิดประตูห้องหนังสือพร้อมลมพลิวพรูปะทะทั้งสองอย่างรวดเร็วภายในกว้างกว่าที่ศัญญาคิด อย่างที่เขาบอก มันในห้องหนังสือ ที่บิทมและเก่าหลังด้วยตู้ไม้สูงใหญ่ตั้งเรียงสี่แถว มีหนังสือหุ้มปกสีเข้มหม่นอัดแน่นทุกชั้น ยากจะมองออกว่าจัดหมวดหมู่เช่นไร สุดทางกึ่งกลางนั้น ใต้ประกายสายฟ้ายามราตรี เสียงหวีดหวิวครวญทักพวกเขาจากหน้าต่างบานหนึ่งซึ่งแง้มไว้ ช่องของมันกว้างพอจะเรียกลมเจือไอนฝนเข้ามาภายใน ทั้งหนาวเย็นและชื้นจนรู้สึกได้

“เสียงลมลอดหน้าต่างหรรหระคะ”

นี่ไม่ใช่การชวนคุย ศัญญาเพียงอยากให้เขาตอกย้ำความมั่นใจ เพื่อลบจินตนาการฟุ้งซ่านอย่างเรื่องผีกลางพายุฝนของตน ขณะที่อีกฝ่ายคิดอ่านไกลกว่านั้น เอกภพไม่มีที่ที่โล่งใจ ยังขมวดคิ้วยามสาวเท้าเข้าใกล้เพื่อยกตะเกียงส่องสำรวจรอบกรอบหน้าต่าง

“แปลก ทำไมหน้าต่างห้องหนังสือเปิดแง้มไว้ทั้งๆ ที่ฝนตกหนักขนาดนี้”

แค่เพียงเท่านั้น คนที่เพิ่งจะหายกลัวผีหมาดๆ ก็ยี้มค้ำ เธอเข้าใจความหมายถ้อยคำเมื่อครู่ทันที

“หรือ...หรือจะมีใครขึ้นมาคะ”

“ผมก็คิดเหมือนคุณ แต่ข้างนอกฝนตก แถมนี่ก็อยู่ชั้นสอง ถ้าโจจรัดเข้ามาอย่างน้อยน่าจะมียอยเปียกบนพื้น”

ร่างบางขยับเข้าใกล้อีกฝ่ายโดยอัตโนมัติ เรื่องผีน่ากลัวก็จริง แต่โจจรขึ้นบ้านถือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และเอกภพพูดมาก็น่าคิด ไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือของศัญญาส่องไม่พบสิ่งผิดปกติใดบนพื้น นอกจากหยาดพราวได้หน้าต่างจากฝนที่สาดเข้ามา หากว่ามีบุคคลที่สามภายในบ้านอัจฉริไฟจิตดังข้อสันนิษฐาน ก็หมายความว่าเกิดการยกเก้าอี้ขึ้นข้างห้องเธอนี่เอง...

ศัญญาเหลือบมองคนข้างกาย หวังว่าเขาจะไม่ส่งสัยตน

“พวกคุณสองคนมาทำอะไรที่นี่”

เสียงจากหน้าประตูเรียกชายหญิงทั้งสองให้หันไปมองอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครรู้ว่าคุณปรองยืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไร ร่างสูงของชายชราถูกแสงจากเทียนที่เขาถือสอดสะท้อนเกิดเงาใหญ่เยื้องด้านหลัง มองคล้ายภาพทะมึน มัวหม่น และชวนไม่สบายใจจนยากจะอธิบาย

“ผมกับศญาได้ยินเสียงแปลกๆ เลยเข้ามาดู” หลานชายเจ้าของบ้านตอบกลับทันที เอกภพดูไม่ตกใจสักนิดกับการปรากฏตัวบุปบับนี้ แม้คุณปรองมีลีลาหน้าเรียบเฉยไม่เปลี่ยนแปลงก็ตาม

“แปลกที่คุณว่าคืออะไร”

พอจะสังเกตได้ตั้งแต่ช่วงเย็นแล้วว่ามีรอยเว้าแหว่งบางอย่างในบรรยากาศระหว่างชายต่างวัยทั้งสอง เมื่อเห็นว่าผู้มาใหม่ยังคงจ้องเขม็งและเจ้านายของเธอมองตอบไม่ลดละ ศญาจึงพาตัวเองเข้าร่วมบทสนทนาอย่างนุ่มนวล ประนีประนอมท่าทีที่แม้ไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่คงดีกว่าปล่อยให้

“เหมือนจะเป็นเสียงลมคะ เราเห็นหน้าต่างเปิดทิ้งไว้เลยกลัวว่าจะมีขโมยขึ้นบ้าน”

คราวนี้ชายชราเป็นฝ่ายประหลาดใจเสียเอง

“หน้าต่าง? บานนี้หรือ”

“วันนี้มีใครเข้ามาใช้ห้องหนังสือมั๊ยครับ” เอกภพย้อนถาม

“มีแค่ผมเข้ามาหยิบหนังสือให้คุณท่านช่วงเช้า” คุณปรองหันไปตอบร่างสูงก่อนชะงัก ครุ่นคิดแวบหนึ่ง “อาจเป็นผมที่ลืมปิดเองก็ได้ ดีมากแล้วพวกคุณกลับไปพักผ่อนเถอะ”

“แต่ผมว่าจะตรวจดูในห้องสักหน่อย อย่างน้อยถ้าเป็นขโมยอาจเห็นร่องรอยบ้าง”

“ไฟยังไม่มา ในนี้มีตึกเกินกว่าจะตรวจสอบอะไรได้ ไว้พรุ่งนี้เถอะ”

ผู้ดูแลความเป็นไปทั้งหมดของบ้านยืนยันคำเดิม แคมไม่เหลือช่องว่างให้ใครต่อรอง ด้วยการเดินเข้าไปปิดหน้าต่างจับปล้น แล้วหันกลับมายืน

นั่งรารกับรอ...คงจะรอจริงๆ นั่นละ ความเสียวรอบกายบอกชัดเจนแล้วว่า คุณปรองต้องการให้ทั้งสองกลับห้องเดี๋ยวนี้ และจะไม่มีการสร้างควมุ่นวายใดภายในบ้านอัญเรศไฟจิตอีก ตราบที่เขายังอยู่ที่นี้ ช่างเป็นสิทธิ์ขาดที่ทำให้หญิงสาวผู้ไม่ปรารถนามีเรื่องกับใครละล้าละลังโดยแท้

ศญาอยากอยู่ข้างเอกภพ อยากยืนหยัดขัดคำสั่งอย่างกล้าหาญ แต่ปัญหาคือเธอเกรงใจชายชราเช่นกัน คนที่ต้องอยู่ต่อและเผชิญหน้ากับผู้ดูแลบ้านทุกเมื่อเช้าว้นคือตัวเธอเอง การถูกขังตั้งแต่วันแรกคือสิ่งสุดท้ายที่หญิงสาวคาดหวังไว้ในฐานะผู้มาใหม่

กระนั้น เธอไม่คาดคิดเช่นกันว่าขณะต่อสู้กับจิตใจตนนั้น ร่างสูงข้างกันจะเหลือบมองมาชั่วคราว ก่อนระบายลมหายใจ แล้วค่อยเอ่ยคำพูดตัดตอนทุกอย่างให้จบลงอย่างง่ายดาย

“ถ้าฉันขอตัว”

ไม่ว่าเปล่า เอกภพยังเดินจากไปจริงๆ พร้อมแสงตะเกียงรูปไหว หันกลับมาจังหวะสุดท้ายก่อนพ้นห้องเพื่อสบตาศญา พยักหน้าเรียก แล้วพาเธอกลับไปส่งจุดเดิมที่ทั้งสองพบกันก่อนหน้านี้ เตือนหญิงสาวอย่าลืมล็อกห้อง ย้ำเรื่องเบอร์ฉุกฉินหรือเรียกเขาได้หากเธอรู้สึกไม่ปลอดภัย และเอ่ยราตรีสวัสดิ์เป็นครั้งสุดท้ายของวัน

โดยไม่มีใครรู้เลยว่าหลังจากนั้น ชายชราผู้เฒ่าทุกคนออกจากห้องหนังสือหันไปเปิดหน้าต่างบานเดิมอีกครั้ง เงยหน้ามองลมฝนอิงอลบนฟ้า ก่อนก้มมองขอบบัวปูนที่ยื่นบนกำแพงด้านนอก ไล่ไปถึงพื้นเปียกแฉะและแอ่งน้ำขัง มีดคำไกลออกไป ตลอดจนเงาโยกโยนของต้นไม้ไหวสั่นตามแรงลม รวากับมีคนกระโดดเหยียบกิ่งก้านอย่างเร็วว่า

พร้อมเสียงลมหวีดหวิวพัดเข้ามาอีกครั้ง...ก่อนเปิดหน้าต่างดังเดิม

ฝนเมื่อคืนทิ้งไอน้ำเย็นฉ่ำในอากาศ เจือเป็นกลิ่นหอมอกเช้า หรือแค่ความชื้นล่องลอย บางสิ่งบางอย่างของละอองน้ำบางเบาปลุกศญาแต่เช้าตรู่

สร้างความรู้สึกปลอดภัยไปรงจนเกือบหลงลืมไปชั่วขณะว่าตนมาทำงาน แทนที่จะเป็นการพักผ่อน กระนั้นความคิดทั้งหมดก็ถูกจัดเรียงอย่างรวดเร็ว ทันทีที่เปิดประตูออกมาแล้วบังเอิญสบตาคุณปรองในจังหวะสวนผ่าน ชายชราปรายตามองมาเล็กน้อย ไม่พูดอะไร การพบกันอันชวนอึดอัดก็เหลือนี้ทำให้ศยามาเข้าใจทันทีว่าเขาคงมีจุดหมายเป็นห้องหนังสือห้องเดิมที่มีประตุนั้นเมื่อคืน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

หญิงสาวระบายยิ้มทักทาย เธอไม่คิดจะมีปัญหาเกี่ยวกับคุณปรอง แม้แต่น้อยก็ไม่มี สุขสันต์คือยอดปรารถนาของศยามาเกินกว่าจะเมินเฉยคนตรงหน้าได้ แม้อีกฝ่ายเพียงพยักหน้าเบาๆ จนแทบไม่ทันเห็น พลังเอ่ยเสียงเรียบ

“เธอตื่นเช้ากว่าที่คิด”

“ขอบคุณค่ะ” เธอขอบคุณทั้งที่ไม่แน่ใจว่าเมื่อครู่คือคำชมหรือไม่ “งั้นซิน เอ่อ...ขออนุญาตไปดูคุณนุรีก่อนนะคะ”

“ปกติคุณนุรีจะตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ ฉันเป็นคนช่วยดูแลเรื่องส่วนตัวทั้งหมดเอง ส่วนเธอดูแลแค่ในฐานะพยาบาลและทำหน้าที่คุณท่านเรียกใช้เข้าใจไหม”

หมายความว่าไม่ให้เธอใกล้ชิดเจ้าของบ้านโดยไม่จำเป็น และห้ามล้ำเส้นเด็ดขาด

“...ค่ะ”

“ไปได้แล้ว คุณนุรีอยู่ที่ระเบียง อีกครึ่งชั่วโมงคนครัวถึงจะยกอาหารเข้าขึ้นมา”

คุณปรองไม่รอการขานรับหรือสานต่อบทสนทนาใด ชายชราผลไปทันที ปล่อยให้ศยามายืนส่งอยู่ตรงนั้นพร้อมความคิด...ซึ่งได้แค่คิด ว่าเปลกน้อยเสียเมื่อไร อยู่บ้านด้วยกันเพียงเท่านี้ จำนวนคนก็นับว่าได้ในมือเดียว แต่อีกฝ่ายกลับเรียกป้าเอี่ยมว่าคนครัวแทนที่จะเอ่ยชื่อ ราวกับว่าห่างกันนักหนา

หรือไม่เช่นนั้น ก็คล้ายไม่มีใครในโลกที่เขาจะมอบความสนิทสนมให้
เลย...แม้แต่คนเดียว

ระเบียงสำหรับนั่งยามเช้าของคุณบุรุษอยู่บนชั้นสอง ติดฝั่งห้องนอน
หลักและหันไปยังสวนกว้างหลังตึกใหญ่ หรือก็คือระเบียงที่สัญญาเพลอเหม่อ
มองสายฝนตอนเกิดความวุ่นวายเมื่อวานนั่นเอง

แสงแดดยังไม่ทันประกาศการมีอยู่ของมันอย่างแรงกล้า นกก็เพิ่ง
ส่งเสียงทักทายหลังผ่านคืนพายุ กระนั้น หญิงสาวรู้สึกว้าวรรยากาครอบ
กายชายชราช่างดูเรื่องรอง สงบนิ่ง และมีสันติ ราวกับทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใน
ที่ทางอันสงบของมัน ตั้งการมีอยู่ของความจริง คุณบุรุษนั่งบนเก้าอี้หวายบุ
นมุ่มหนา ดูแจ่มใสเหมือนคนจิตใจดีที่กำลังพักผ่อน ดวงตาเห็นเส้นชั้น
ชัดเจนทอดมองเบื้องหน้า กะพริบเชื่องช้าบางขณะ เรือนผมแซมเส้นขาวถูก
หวีเรียบร้อย นั่นยิ่งเสริมให้เขาดูอ่อนโยนสะอาดสะอาดอัน มีหน้าซำผิวหนัง
แห่งอายุที่ไม่อาจลบความรูปร่างมาตั้งแต่ครั้งอดีตของชายชราได้แม้แต่น้อย
ศัญญาได้บทสรุปแทบทันทีว่าคุณบุรุษเป็นคนหล่อ...ถึงขั้นหล่อมาก เอกภาพเอง
คงได้รับมรดกนี้มาจากปู่ของเขาเช่นกัน

อาจเพราะลักษณะอันชวนเข้าถึงง่ายนี่เอง เมื่อเทียบกับคุณปรองผู้ถือ
เนื้อถือตัวแล้ว ทั้งสองกลับคล้ายนายบ่าวที่สลับบทบาทกันชัดเจน ออกจะ
ประดักประเดิดไปบ้าง สิ่งนี้ทำให้ฐานะเจ้าของบ้านดูครุ่มเครือในสายตา
คนนอกอย่างศัญญา เธอคิดเช่นนั้นตอนชายชราหันมาพอดี ก่อนพยักหน้า
ทักเบาๆ

“ซินีไซ้มัย เมื่อคืนหลับสบายดีหรือเปล่า”

“ค่ะ”

ร่างบางริบสาวหายไปใกล้อีกฝ่าย กลิ่นหอมบางอย่างฟุ้งผ่านวูบหนึ่ง
อ่อนจางคล้ายไม่มี เหลือบมองยังโต๊ะข้างเก้าอี้เห็นเพียงหนังสือเล่มหนึ่ง...
คนเถื่อน โดยวอลแตร์ หุ้มปกผ้าสีกรมท่าและเขียนชื่อลายมือตัวบรรจง

“ดีแล้ว ขาดเหลืออะไรก็บอกปรังเขา” ชายชรากล่าวพร้อมสายลมอีก
ระลอกโฉบผ่านระเบียงพอดี “คิดเสียว่าที่นี่เป็นบ้านอีกหลัง”

“ค่ะ”

ศรียากล่าวรับ ผินหน้าตามทิศที่เก้าอี้หันไป เพิ่งสังเกตว่าถัดจากสวน
กว้างมีบึงบัวขนาดใหญ่ ใหญ่เสียจนกินอาณาเขตไกลจดแนวต้นไม้และขอบ
รั้วสุดสายตา คงเพราะยังเช้า กลีบสีขาวยสลับชมพูอ่อนระดะระดาเหล่านั้น
จึงยังไม่สะพรั่งเต็มที่ ทว่าแย้มรอยผลิราวกับเจ้าสาวเอียงอายในห้องหอ
แล้วคงเป็นกลิ่นหอมของดอกบัวนี่เองที่รวยรินมากับรั้วลมจาง เบาหวิว
อ่อนหวาน บางจังหวะที่พระพายเดินทางผ่านเว้ากว้าง ก้านใบเหล่านั้น
โยกไหวเบาๆ เหมือนกระซิบกระซาบกัน...ราวกับพูดเรื่องบางอย่างที่มีแต่
พวกมันเข้าใจ

เพราะบึงบัวมีขนาดใหญ่มาก ศรียาจึงสัมผัสได้ถึงความเป็น...ออกจะ
หนาว พลันนึกได้ประเดี๋ยวนี้ว่าจังหวะที่ฝนเม็ดฟ้าเม็ดดินเมื่อวาน บึงตรง
หน้านี่เองที่ปรากฏเงาพราวเลื่อนคล้ายคนยืนโง่งนง วันนั้นเมื่อพินิจอีกครั้งค่อย
เข้าใจว่าคงเป็นใบบัวใหญ่ชูสูงเหนือน้ำลึกก้านกระมัง

“มองอะไร บึงหรือ”

เสียงทุ้มจากผู้อาวุโสเรียกสติหญิงสาวกลับมาอีกครั้ง ศรียายิ้มรับ
ออกจะซัดเซินเล็กน้อย

“ค่ะ เมื่อก่อนฝนตกหนักเลยไม่ทันเห็นว่ามียี่บบัวด้วย”

“บึงบัว มีมานานตั้งแต่สมัยฉันยังเด็ก”

“ดอกบัวเยอะมากเลยค่ะ ขนาดยืนตรงนี้ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนได้กลิ่นบัว
จางๆ”

“ใช่ กลิ่นบัว...จะว่าไปบัวในแจกันเมื่อวานก็เหี่ยวแล้ว เธอช่วยลงไป
เด็ดมาให้ฉันสักดอกได้มั๊ย เอาดอกที่ยังไม่บานเต็มที่ แบบนั้นถึงหอม...อยู่
ได้นาน”

คุณบุรีคงหมายถึงแจกันข้างเตียงในห้องนอนที่เธอเห็นเมื่อวาน แต่

ด้วยความสัตย์จริง ศญาไม่คิดจะลงไปบริเวณบึงกว้างสักนิด หนึ่งละ คือ ตนว่ายน้ำไม่แข็ง อีกประการคือเธอรู้สึกประหลาดกับที่แห่งนั้น จะว่าเป็น ผลพวงจากจินตนาการพิลึกพิลั่นแรกพบเมื่อวานก็ได้ กระนั้น ด้วยคำสั่งอัน หมัดจดเกลี้ยงเกลารองชายชรา เหตุผลทั้งหลายก็จุกตันอยู่ตรงลำคอและถูก กลืนกลับง่ายตาย เพื่อสุดท้ายจะแค้นรับคำแล้วผละออกไป

ใครจะเชื่อว่างานแรกในฐานะพยาบาลดูแลผู้สูงอายุของศญาจะเป็นการลงไปเก็บบัวกันละ ตัวเธอเองยังนึกไม่ถึง แต่เอาเถอะ บัวในบึงกว้าง นั้นกลิ่นหอมจริงๆ นั่นละ ขนาดอยู่บนระเบียงชั้นสองลมยังพัดมาถึงได้

...หอมกำจรงำจายทั่วบ้านอัญเรศไฟจิตเลยทีเดียว

คล้ายว่าหมอกเข้ายังหลงเหลือร่องรอย หรืออาจเพราะฝนเมื่อคืน หรือ เป็นพื้นที่ใกล้ภูเขา หรือแค่อุณหภูมิที่ล่องเลียบเหนือแผ่นน้ำ ตอนที่ศญาลัดเลาะ กอดตาหลาแคะและเลี้ยวข้ามแนวพลับพลึงแก่จนถึงบึงกว้าง รอบกาย เบื้องหน้าดูเลือนราวถูกหม่มคลุมได้ผืนผ้าบางเบา เย็นเยียบด้วยไอชื้นฉ่ำ ชวนเหน็บหนาวจับปล้น เหมือนตอนอยู่บนระเบียงก่อนหน้านั้น กลิ่นบัวหอม เข้มข้นจริงดังคิด ในความหวานละมุนมีกลิ่นขมจางๆ ตีตปลาย อบอวล ชวนชวนให้จนหญิงสาวเปลอกกอดตัวเองไว้หลวมๆ ขณะก้าวไปยืนริมน้ำ ไบหญ้าเฉอะเฉอะป้ายรอยโคลนไปทั่วรองเท้า แล้วสายลมก็พัดเข้ามาอีกครั้ง ดอกบัวทั่วเว้ากว้างโยกเอนไปมา กระชิบกระซาบบอกเรื่องราวแก่กันและ กันเป็นทอดๆ ถึงผู้มาเยือน พรึบตาก้านบัวนับร้อยก็ขยับไหวไปจดท้ายบึง พลิวลมลับหายในทิวไม้ที่บะหมื่น

ศญาตั้งใจว่าจะตัดดอกไม้ใกล้ที่สุด ตรงไหนก็ได้ที่เอื้อมถึง แต่บัวจะ ผุดพันธุ์ได้ต้องอาศัยผิวน้ำ หลังจากกละลาลังกระระยะยื่นมือคว้า และเห็น แต่ความลุ่มเหลวอยู่ข้างหน้า สุดท้ายหญิงสาวจำต้องยืนซึ่งใจอยู่ริมบึง เธอ ไม่อยากก้าวลงน้ำเวลานี้ แต่ถ้าให้ยืนรวบรวมความกล้าอีกนิดอาจทำได้ ถ้า การเก็บบัวแค่นี้เป็นปัญหาเห็นทีจะอยู่ยากเกินการ

กลิ่นหอมโศกโชยมาอีกครั้ง เจือจางราวขดม้วนโดยปราศจากลม นำพา ก่อนบึ่งเมืองหน้าจะปรากฏระลอกกระเพื่อมไหว คล้ายการเดินทางของบางอย่างจากด้านใต้...ซึ่งแค่คล้ายเท่านั้น เมื่อมองลงไปกลับพบเพียงสายบัวโยงใยเกี่ยวพันกัน สุดท้ายแล้วคงเป็นแค่ลมเหมือนเดิมที่สร้างการเคลื่อนไหวบนผิวน้ำได้เพียงนี้ เธอคงดูผิดไป

จากครุ่นคิดเป็นจืดจาง และจากจืดจางกลายเป็นเหม่อลอย เพียงเสี้ยววินาทีที่ศกฺษาพลอสติ ยามแดดเช้าเริ่มโปรยแสงตกกระทบผิวลื่นของบึง บางสิ่งก็ประสานสายตากับเธอเข้าพอดีราวจับวาง

...มองตรงมาจากหน้าเมืองหน้า ถลิ่งตา ฉีกยิ้มกว้างด้วยรูปร่างมนุษย์อันสมบูรณ์!

“ว้าย!”

ศกฺษาก้าวถอยหลังตามสัญชาตญาณ หัวใจระตุกวบลึกถึงกลางอก และเกือบชนใครอีกคนเอียงกัน พร้อมตระหนักตอ้นนั้นว่าใบหน้าเมื่อครู่เป็นเพียงเงาสะท้อนของอีกฝ่าย มีหน้าซ้ำความตกใจยังทำให้เธอต้องควานหาชื่อเขาจากความทรงจำครู่สั้นๆ ท่ามกลางอารมณ์กระจัดกระจาย

“...ขอโทษค่ะ เอ่อ...คุณลุงปิ่น”

เจ้าของชื่อยังคงยิ้มด้วยดวงตาเบิกกว้างแทบไม่กะพริบ ลุงปิ่นเป็นชายร่างผอมท่าทางคล่องแคล่ว ผิวไหม้แดดเช่นคนทำงานกลางแจ้ง แล้วศกฺษาเพิ่งสังเกตทีหลังว่าอีกฝ่ายไม่ได้ถลิ่งตาใส่เธอ ทว่าดวงตาชายวัยกลางคนผู้นี้เป็นเช่นนั้นโดยธรรมชาติ คือลึก โปน และดูตุตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้กระมังเขาจึงฉีกยิ้มกว้างอยู่เสมอ คงเพื่อกลบแหวสร้างอริจากรูปลักษณ์ภายนอกที่ชวนเข้าใจผิดนั่นเอง

ศกฺษาจำได้ว่าลุงปิ่นเป็นสามีป่าเอี่ยม จึงพอจะตีخลุ่ได้ว่าหญิงคนคร่ำคงบอกเรื่องของตนให้อีกฝ่ายฟังแล้ว ดังนั้นแม้ไม่ได้แนะนำตัวเป็นทางการ ลุงปิ่นก็เริ่มบทสนทนาด้วยท่าที่เป็นมิตร

“มาทำอะไรแถวนี้ครับคุณพยาบาล”

“พอดีคุณบุรีให้มาเก็บดอกบัวค่ะ”

“อ้อ เรื่องแค่นี้คุณบอกลุงก็ได้ ปกติคุณปรงจะสั่งให้ลุงเด็ดบัวขึ้นไปให้ที่ตึกใหญ่ประจำอยู่แล้ว พอดอกเหี่ยวก็เก็บขึ้นไปเปลี่ยนใหม่”

ไม่ว่าเปล่า คนพูดยังก้าวลงน้ำอย่างไม่ลังเล ลุยโคลนเหนียวเหนอะ จนเป็นรอยเปื้อนดำเต็มสองขา ก่อนตัดดอกบัววาดกลีบชูก้านดูเยื่อหุ้มดอกหนึ่งขาดในหับเดียว โยขวยึดยื้อจากตัวก้านแล้วขาดปลิวเหมือนเส้นด้ายลอยละลิวยามลุงปั่นเดินกลับมาพร้อมประโยคสุดท้าย

“ขาดไม่ได้หรือของแบบนี้...คุณท่านชอบดอกบัว”

หญิงสาวรับดอกไม้ก้านยาวมาถือไว้อย่างทะนุถนอม กระนั้นยังอดก้มดมกลิ่นไม่ได้

“หอมดีนะคะ ยิ่งมาดูใกล้ๆ ยิ่งหอม”

“ว่ากันว่าคุณท่านปลูกเองกับมือเลยนะ บัวพวกนี้น่ะ”

เพราะคำพูดนั่นเอง ศญาจึงผินหน้าไปมองบึงกว้างอีกครั้ง สีขาวเหลืองเขียวของการผลิบานและแก่ซึ้งของใบเต็มแผ่นน้ำให้ละลานตาด้วยสัญญาณแห่งชีวิต สะพรั่งงาม อ่อนหวาน ยิ่งกรุ่นกลิ่นหอมละล่องไกลราวผิวกายของเหล่านางในวรรณคดี อย่างไม่อาจจินตนาการได้เลยว่าต้องใช้แรงใจมากเพียงใด กว่าจะปลูกบัวให้งอกงามถึงเพียงนี้ได้

คล้ายเห็นว่าหญิงสาวสนใจสถานที่อันเกี่ยวข้องกับงานของตน คนสวนเพียงหนึ่งเดียวของบ้านอัญเรศไพจิตรจึงมีแก้ไขอธิบายต่ออย่างกระตือรือร้น

“เท่าที่ได้ยินมานะนะ ลุงไม่เห็นเองหรือก ตอนมาทำงานแรกๆ บัวก็บานเต็มบึงแล้ว หรือถ้าไม่ใช่คุณท่านก็คงเป็นคุณปรง รายหลังนั้นยิ่งชอบเดินลงมาดูบัวประจำ”

เพราะได้ยินชื่อที่ไม่คาดคิด คนฟังจึงอดทวนถามไม่ได้

“คุณปรงนะหรือคะ”

ลุงปั่นพยักหน้ารับทั้งที่ดวงตายังเบิกโพลงและรอยยิ้มฉีกกว้าง ขา

สองข้างประตูโคลนดำ ที่รอยเท้าลากยาวมาจากบึง “คุณปรังนั่นแหละตัวดี หวงบัวในสระอย่างกับอะไร ถ้าไม่ได้เก็บไปใส่แจกันให้คุณท่านก็อย่าหวังจะเอาไปทำอย่างอื่นเลย นี่ถ้าคุณพยายามไม่บอกว่าคุณท่านสั่งให้มาเอา ลุงก็ไม่กล้าลงไปเก็บหรอก”

แวบหนึ่งนั้น ศยามาลัยไม่สบายใจกับคำพูดเมื่อครู่อย่างยากอธิบาย เธอคิดว่าควรหยุดความอยากรู้อยากเห็นไว้เพียงเท่านี้ดีกว่า เมื่อมองด้วยหางตาก็ตระหนักรู้ว่า ฝั่งตึกใหญ่ ณ ระเบียงที่ตนเพิ่งจากมา ได้เงาตบบังของหลังคาซึ่งไม่เลื้อยเกี่ยวกระหวัดจนเขียวครีมนั้นยังคงเป็นคุณมูรีนั่งอยู่ตรงนั้น ...เผ้ามองทุกความเป็นไปบริเวณบึงกว้างตลอดเวลา

ราวกับรอให้บัวดอกใหม่ไปประดับแจกันเสียที

ศยามาลัยคิดว่าตัวเองรีบร้อนกลับมาตึกใหญ่แล้ว ครั้นเหยียบขึ้นชั้นสอง เธอกลับพบว่าไม่มีใครอีกคนดูร้อนใจไม่ยิ่งหย่อนหรืออาจมากกว่าด้วยซ้ำ

“คุณไปไหนมา”

นี่ไม่ใช่การดักเจอหน้า แต่เป็นจังหวะสวนผ่านขณะเอกภพเดินไปฝั่งห้องหนังสือพอดี ชายหนุ่มชะงักเพียงครู่ คล้ายจะให้คำเมื่อครู่รวบรัดกับการกล่าวอรุณสวัสดิ์ เขาดูยุ่งวุ่นวายกับบางอย่างที่สีหน้ายังเรียบเฉย คงมีแต่รีวระเพื่อมโนแวตาเท่านั้นที่บอกได้ว่าอารมณ์อีกฝ่ายไม่สู้ดีนัก ทว่านี่พอจะไม่สะบัดวงสะบัดงาใส่ใครไม่เลือกหน้า

“ผมนึกว่าคุณอยู่กับคุณปู่ที่ระเบียง”

“คุณท่านให้ฉันไปเก็บบัวคะ มีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ”

“เหมือนว่าเมื่อคืนมีคนพยายามงัดตู้โชว์เครื่องเงินกับเครื่องนาฬิกาในห้องหนังสือครับ คุณปรังเพิ่งเห็นรอยงัดแงะเมื่อเช้า” รางสูงเอ่ยพลางระบายลมหายใจเล็กน้อย สะกดกลิ่นความฉุนเขียวเหมือนถูกทำหายได้จุก

ศยามาลัยหายวับ เธอเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรกเมื่อวานนี้ และสถานที่เกิดเหตุอยู่ข้างห้องเท่านั้น หญิงสาวถึงกับหน้าซีด แม้ไม่มีกระจกยังรู้ตัวดี

“ตายจริง แล้วนี่แจ้เง้งตำรวจหรือยังคะ”

“ผมโทร. ไปแจ้เง้งแล้ว สักพักคงมาทัน” เขาว่าก่อนหันมาสบตาเธออีกครั้ง จดจ้องคล้ายเห็นแววอ่อนใจราวๆ “ขอโทษนะครับที่ทำให้คุณต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ตั้งแต่วันแรก”

ไม่รู้เพราะเคยหลงรักเขาเมื่อเจ็ดปีก่อน หรือเพราะใบหน้าเอกภพหล่อเหลาจนตาพร่า การถูกขอโทษด้วยเสียงทุ้มต่ำจึงทำให้คนฟังแทบลยละล่อง ศัญชาติเดินไม่รู้เวล่ำเวลากะทั่งหลงลืมหวังตระหนกใดๆ ชั่วขณะกว่าจะรู้ตัวก็ตอรอบกายเงยเกินไป และพบว่าเงาในลวดดวงตากู่่นั้นสะท้อนใบหน้าตนจนหายใจไม่ทั่วท้อง

“ขอโทษอะไรกันคะ ไม่มีใครรู้ว่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นสักหน่อย”

“คุณคงตกใจมาก”

“ฉันไม่เป็นไรหรอกค่ะ เป็นห่วงคุณมากกว่า”

“ผม...”

เขาเอ่ยเพียงเท่านั้นแล้วชะงัก คล้ายเพิ่งรับรู้ถึงคำว่า ‘เป็นห่วง’ เมื่อครู่

แวบหนึ่งท่ามกลางบ้านหลังที่กำลังเฝ้าดู คู่สนทนาพลันยกมูมปากน้อยๆ เอกภพเหลือบมองดอกบัวในมือเธอพร้อมสูดกลิ่นหอมบางเบา รวยรินในอากาศ ก่อนเบือนหน้ามาสบตากัน พร้อมพยักหน้าราวกับขอบคุณที่เข้าใจ

“คุณเอาดอกบัวไปให้คุณปู่เถอะ ทางนี้ผมจัดการเอง”

ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องปกติของการทำงานหรือเพราะสถานที่เกิดเหตุคือบ้านอัญเรศไฟจิตอันมั่งคั่ง ช่วงสายระหว่างรอด้วยสายพานของความอดทนที่ค่อยๆ กัดกร่อนตามเวลายืดเยื้อ ในที่สุดตำรวจสองนายก็มาถึงด้วยท่าที่เร่งรีบกึ่งกระตือรือร้น แม้เอกภพมองนาฬิกาหลายต่อหลายครั้ง กลับถือว่าไม่นานเลยในความรู้สึกของศัญชาติเคยประสบเรื่องราวคล้ายกันนี้

เธอเคยโทร. แจ้งเหตุร้ายมาก่อน จำได้ว่าต้องอธิบายและตอบคำถามมากมาย มีคำรับปากเป็นมั่นเหมาะว่าให้รอ รออยู่ตรงนั้นละ ตำรวจกำลังเดินทางไปหา...เพียงแต่ไม่มีใครบอกเธอว่าต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมง

แล้วก็เป็นที่คาดในกรณีนี้ หญิงสาวกลายเป็นหนึ่งในผู้ให้ปากคำอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง การปรากฏตัวของศรญาในคืนแรกพร้อมร่องรอยโจรกรรมนำพาความแคลงใจ ต้องยอมรับว่ามีช่องโหว่จริงตามนั้น พยาบาลสาวเพิ่งมาใหม่คืนพายุฝนฟ้าคะนอง และเหตุการณ์ข้างประหลาดเกินกว่าจะมองข้าม ตู้เก็บเครื่องเงินเครื่องนาฬิกามีร่องรอยงัดแงะจริงดังที่เอกภพบอกแต่เป็นเพียงรอยเท่านั้น ข้าวของมีค่าทั้งหมดอยู่ครบ รวากับผู้ร้ายเจอเรื่องบางอย่างระหว่างก่อเหตุโดยไม่คาดฝันแล้วรีบหนีออกทางหน้าต่าง รีบร้อนเสียจนลืมปิดบานพับกลับ เป็นเหตุให้ได้ยินเสียงลมหวีดหวิวในเวลาต่อมา ช่องโหว่ของเรื่องราวกลายเป็นคำถามว่าผู้บุกรุกพบเจอเรื่องราวน่าประหลาดใด จึงเป็นเหตุให้ทุกอย่างเพื่อหนีจากตึกบ้านอัญเรศไฟจิตเช่นนั้น

ดวงอาทิตย์ผงาดจ้าเกือบกลางแผ่นฟ้ากว่าศรญาจะตอบคำถามฝั่งตนเสรีจลิน์ ยิงดีที่ผู้หมวดคู่สนทนาเป็นคนสุภาพแถมให้เกียรติกันทุกถ้อยปราศรัย เขาถึงกับเดินมาส่งเธอตรงบันไดด้วยซ้ำ เพื่อให้กลับไปทำหน้าที่ตอนมือเที่ยงของคุณบุรี

ตรงหัวบันไดนั่นเอง หลานชายเจ้าของบ้านบังเอิญเดินลงมาพอดี

“ผมจะตามไปเซ็นเอกสารที่โรงพัก แล้วคงกลับกรุงเทพฯ เลย”

ศรญาจะพริบตาพริบ เธอรู้อยู่แล้วว่าต้องอยู่บ้านหลังนี้โดยปราศจากคนตรงหน้า แต่การบอกเล่าข้างปุบปับเหลือเกิน เมื่อเทียบกับเรื่องราวมากมายที่เพิ่งประสมร่วมกัน

“...ค่ะ”

หญิงสาวยอมรับโดยดี มุมปากถูกยกขึ้นเพื่อกลบความผิดเพื่อนภายใน จะให้เธอพูดอะไรมากกว่านี้ได้ละ

ดวงตาคู่คมจับจ้องต่ออีกครู่ ไม่ทราบที่กำลังคิดอะไร ก่อนสุดท้าย

จะเอ่ยเสียงเบาแทบกระซิบ รวากับต้องการให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“ผมจะเคลียร์งานที่นั่นให้เร็วที่สุดแล้วรีบกลับมาภายในสัปดาห์นี้ ตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นสักพักจนกว่าจะจับคนร้ายได้...บอกตรงๆ ว่าผมไม่วางใจ แต่คุณปู่เองก็ไม่ยอมย้ายไปอยู่ที่อื่นเหมือนกัน”

“มีอะไรที่นั่นพอจะช่วยให้ระหว่างคุณไม่อยู่มีัยคะ”

ศตยาเงยหน้าถามพร้อมนึกขึ้นได้ประเดี๋ยวนั้นว่าทั้งสองอยู่ใกล้กันเกินไป ปลายจมูกคมกับเงาขนตาของอีกฝ่ายนำความเพื่อร้อนอาละวาดบนแก้มเธอ

“ฝากคุณปู่ด้วย”

เอกภพเอ่ยสั้นๆ คล้ายเพิ่งสังเกตถึงระยะยื่นย่อของทั้งคู่ เขาขยับถอยห่าง แล้วเอ่ยน้ำเสียงสุภาพ

“แล้วก็ดูแลตัวเองดีๆ ด้วย”

ไม่รู้ว่ากลิ่นหอมนั้นกลับเข้ามาในบ้านตั้งแต่เมื่อไร รวากับบัวกลับบางลากพลี้อ่านกลางอก หัววูบกับเหมือนนำรอยยิ้มจับจิบชั่วขณะหนึ่ง ก่อนภาพบางอย่างจะซ้อนทับท่ามกลางแสงสว่างวาบและห้วงอารมณ์แววอน เสียงพลิกกระดาษ ลมแอร์เย็นเยือก ระยะห่างตลอดกาลของโต๊ะอ่านหนังสือสองตัว...ความทรงจำ

หญิงสาวระบายยิ้มรับ

“ฉันจะรอคุณค่ะ”

อย่างที่ฉันเคยทำเมื่อเจ็ดปีก่อน

การบอกเล่าไม่เกิดขึ้นนานนัก กระนั้นศตยายังเดินมาส่งชายหนุ่มถึงเฉลียงหน้าบ้าน รับคำฝากฝังและรับปากว่าจะโทร. รายงานสถานการณ์ในบ้านกับเขาทุกวัน แลกเปลี่ยนความเข้าใจกันและกันโดยไร้ถ้อยคำ ก่อนยื่นมองรถของเอกภพหายไปจากเขตรั้วจนลับตา ไกลแสนไกล

เสียงวินาที่ขณะหันกลับเข้าไปในตึกใหญ่ บนฝั่งห้องหนังสือซึ่งเพิ่งเกิดเหตุชวนกังวลใจ ตรงหน้าต่างบานนั้น บานเดิมกับที่ส่งเสียงหวีดครวญ

จากภาพยนตร์ สำนวนว่าคุณปรองมอดมองตน...ก่อนปลดผ้ามาลงปิดกั้นห้อง
ทั้งห้องฉับพลัน
หรือบ้านทั้งหลัง หรือแม่แต่โลกทั้งใบ

๓

ศุภยา ยังจำความรู้สึกของเสียงกลองกลางออกกระหึ่มหน้าสัน ฝึเสื้อ่องหน
สะบัดปีกบินกระจัดกระจาย และห้วงขณะยามสี่สันโลกเปลี่ยนไปวินาทีที่รู้ว่า
รักแรกพบมีจริงได้ดี

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มขึ้นยามบ่ายอากาศปลอดโปร่งวันนั้น หน้าบันได
ขึ้นหอสมุดของสัปดาห์แรกในการเรียนมหาวิทยาลัย ช่วงขณะละอองฝนลอย
ตามลมปลิวมากลึงกลมอยู่ในดวงตาเธอ ทั้งขลุ่ยขลุ่ยเคื่องซัด แล้วทุกอย่าง
พลันดับดำตามปฏิกิริยาหลับตาโดยอัตโนมัติ ศุภยา ยืนนิ่ง ชมวดิ้วต้อสู้อกับ
อาการเหมือนอยากร้องให้ตลอดเวลา จะยกมือขยี้ก็ติดสารพัดหนังสือกอง
พะเนินเต็มสองแขน งุนงงจนโง่เงา นึกได้ว่ากำลังก้าวขาขึ้นบันไดอีกชั้น
ก็ตอนเพลอทั้งน้ำหนักไ้วข้างหลังมากไป ก่อน...พีบ! มีมอันคงคู่หนึ่งพลัน
ประคองไ้ว ไม่ใช่การโอบรับ แค้จับให้มั้น กลิ่นหอมอบอุนที่ไม่รู้จักฟุ้งรอบ
กาย และติดตริงตั้งแตวินาทีนั้น โดยไม่คาดคิดเลยว่าจะหอมมากรุนไกล้ออีก
ครั้งในเวลาเจ็ดปีให้หลัง รวมถึงประกายคมปลาบราวอัญมณีสีดำทั้งสองข้าง
ที่จ้องมองยามศุภยา ลืมตาขึ้นประสานด้วย

มีกระบวนการมากมายในการจดจำใบหน้าของใครสักคน ส่วนมากบันทึกด้วยจุดเด่นจำเพาะก่อน เช่นตำแหน่งไฟหรือทรงผม แต่สำหรับคนตรงหน้า เพียงห้วงเวลาสั้นๆ ไม่ถึงหนึ่งลมหายใจ ในช่องว่างระหว่างเปลี่ยนเลขเวลา เด็กสาวกลับจำเขาได้ทันที เพิ่งพบกันและจดจำทุกอย่างได้ตอนนั้น ทั้งเรือนผมสีไม่มะเกลือสะท้อนเงาแดดคล้ายรอยวางส่องสว่างรอบกาย เส้นจมูกโค้งคมกริบราวจิตรกรตวัดพู่กันวาดอย่างแม่นยำ รับริมฝีปากและคางเรียว เพราะความสูงห่างกันราวยี่สิบเซนติเมตร อีกฝ่ายจึงให้ความรู้สึกมั่นคง เผลอวางใจทิ้งน้ำหนักลงจนลืมหาคอ

ศมฺยาร่วงหล่นทั้งที่ยังถูกจุดรั้ง แต่เธอหล่นลงไปในพริบตาหนึ่งด้วยความรู้สึกเบาหวิวและหนักอึ้งในคราวเดียว... สู้หลุมล่องหนอันไร้สัญญาณเดื่อน

ไม่มีมูลเหตุอัศจรรย์ เสียงนกร้อง ระฆังแกว่งไกว หรือพร่างพราวดั่งดาวระยับ ไม่มีอะไรทั้งนั้น นอกจากสายลมแผ่วพลิ้วกับเสียงใบไม้ที่โชนสักแห่ง แล้วเด็กสาวผู้เพิ่งก้าวสู่วัยมหาวิทยาลัยก็ยืนเก้ก้าง โค้งกายเล็กน้อยงุนงง กระดากอาย และแก้มร้อหน้า

‘ขอบคุณค่ะ’ เธอกล่าว

และ

‘ไม่เป็นไรครับ’ เขาตอบรับ

ราวกับฉากเรียบง่ายในหนังรักโรแมนติกซ้ำซากที่เคยดูกับน้องสาว ทั้งเคยเปรยอย่างขบขันว่า ‘น้ำเน่าชะมัด ชีวิตจริงไม่มีอะไรแบบนี้หรอก’ โดยไม่รู้เลยว่าวันหนึ่งจะเกิดกับตัวเองเข้าอย่างจัง ในความพรั่เลือนของภาพที่มองผ่านดวงตาเคืองขัด ในเงาแดดอ่อนแสงจนสาดกระทบกรอบร่างอย่างเรื่อรอง ในกลิ่นเย็นแผ่แผ่อุ่น เหมือนไม้กฤษณาฤดูหนาว แม้ย่อนครุ่นคิดหลายครั้งในภายหลัง ศมฺยาก็ยังตอบไม่ได้ว่าเธอตกหลุมรักเขาตอนไหนมากกว่ากัน ระหว่างเสี้ยววินาทียามเห็นใบหน้าไร้ที่ติกระว้างขัดกับชั่วขณะที่เขาริบปล่อยมือจากเธออย่างแสนสุภาพ หรือบรรยากาศอัน

มันคงชวนวางใจ...หรือ หรือ หรือทั้งหมดนั้น

ประกอบกลายเป็นรักครั้งแรกในชีวิต เต้นชัดในทีทางของมันนับแต่
นั้น

แล้วบ่ายวันศุกร์ของทุกสัปดาห์ ศญาจะเจอเขาอีกครั้งที่หอสมุดเดิม บนโต๊ะอ่านหนังสือตัวเดิม ชั้นเดิมๆ และอีกสักพักหลังจากนั้น เพื่อนร่วมคณะของเขาก็เดินผ่านมาทักทาย 'ว่าไงเอก' อ้อ เขาชื่อเอก บางคราวเอ่ยแซว 'ปีสุดท้ายแล้วยังขยันไม่หยุดเลยนะ' จึงรู้ว่าอีกฝ่ายใกล้จะเรียนจบ แต่นั่นไม่อาจหยุดเด็กสาวผู้เพิ่งมีรักให้ลอบมองเขาจากที่นั่งประจำห่างกันด้วยโต๊ะสองตัวคั่นกลาง ไม่มีเสียงพลิกกระดาษใดทำให้เธอแอบอุ้มใจเท่ายามนี้ เขาเปิดผ่านหนังสือ และยังมีกลิ่นนั้นอีก กลิ่นหอมละมุนที่กลายเป็นคุ่นชิน มีหน้าซำยังทำให้ศญาร้อนผะผ่าว ก้มหน้าง้มตทุกครั้งที่ชายหนุ่มบังเอิญเดินผ่าน รสหวานในปากตกค้างจากการเปลื่อยิ้มเพียงคิดถึงเขา

ขณะเดียวกัน ทั้งเขินอาย ไร้ความมั่นใจ และไม่มีความรักมากนักพอศญาพบว่าเธอรู้ชอบเขตของตัวเองดี ไม่เคยกล้าเส้นหรือเข้าไปยุ่งยามชีวิตอีกฝ่าย วิธีรักของศญาเป็นเช่นนั้น เธอเคารพชีวิตส่วนตัวของเอกภพ ด้วยการวางตัวเองอยู่ในกล่องโปร่งแสงแล้วปิดล็อกแน่นหนา ฝ้ามองเขาจากที่ไกลๆ เหมือนคนชื่นชมความงามของงานศิลปะโดยไม่ยื่นมือแตะต้อง การสานสัมพันธ์เป็นเรื่องเกินตัวสำหรับเธอ

ทว่าบางคราว ระหว่างคืนเหงากลางเมืองเปลกหน้าและช่วงเวลาที่น่าตาบึงคับตัวให้ไหลรินโดยไร้สาเหตุ ความโดดเดี่ยวทำให้เธอเขียนจดหมายถึงเขา อ่อนไหวด้วยอารมณ์ท่วมท้นราวกวีรัตนต พรพรรณถ้อยคำพร่ำเพ้อ ก่อนจะคืนสติเมื่อถึงทางตัน ว่าฉันทำบ้าอะไรอยู่ กระนั้น ศญายังสรรค์สร้างจดหมายที่บรรคคำสมบูรณ์พร้อมถึงสองฉบับ แต่ไม่เคยส่งสักฉบับเดียว เธอถือไม้เสียบอย่างนั้นหากเป็นเรื่องของเอกภพ แค่อีกฝ่ายเดินผ่าน โลกทั้งใบก็สะเทือนเลื่อนลั่นด้วยเสียงหัวใจระรัวเสียแล้ว

รักข้างเดียวของศญาดำเนินไปในระยะเวลาหนึ่งปี และจบลงอย่าง

เจียงบังโดยไม่มีใครรู้ เมื่อขึ้นปีสองเธอก็ไม่ได้เจอเขาอีก จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าก้าวผ่านความเศร้าเหล่านั้นได้อย่างไร หรือความจริงเธออาจไม่เศร้าเลย ศัญารู้ดีว่าทุกอย่างคงจบลงในรัฐปรอยนี้ตั้งแต่ตระหนักครั้งแรกว่าหลงรักเขา ทั้งขณะหวานละไมของชีวิตเหมือนปรากฏให้จดจำเพียงประสบการณ์หวามไหว่มากกว่าเกิดขึ้นจริง

เธอยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น เก็บเอกภพไว้ในใจเพียงเท่านั้น โดยไม่เคยเฝ้าฝันเกินเหตุ แล้วว่าเรียน ทำงาน เติบโต ใช้ชีวิต ผ่านความสมหวัง และทุกข์ท้อ เก็บปลื้มชายผู้ครั้งหนึ่งเคยเป็นเจ้าของบายวันศุกร์ตลอดหนึ่งปีในบางครั้ง กระทั่งความงานที่ดึงดูดความสนใจ แล้วรู้ทีหลังว่าผู้ว่าจ้างไม่ใช่ใครที่ไหน

...นอกจากรักครั้งแรกในชีวิตของเธอนี่เอง

เพราะบังเอิญเห็นคุณปรองผ่านหน้าต่างห้องหนังสือตอนยื่นส่งเอกภพ ศัญจึงคิดว่าคงเจออีกฝ่ายเมื่อขึ้นไปชั้นสอง และชายชราของเธออยู่ตรงหัวบันไดจริงๆ ความเจียงบังกับเงาที่บิ่บิ่ของบ้านหลังคลุมขยาย ลากยาวสุดทางเดินราวกับเป็นบริวารอันหนึ่งอันเดียวกัน ดวงตาซึ่งปานนี้ยังอ่านไม่ออกว่าเก็บงำเรื่องราวใดไว้ในใจจ้องตรงมา แวบหนึ่งคล้ายพินิจพิเคราะห์ ทำให้ประหวั่นว่าตนเปลือยท่าความผิดใดมากกว่าจะรู้ลึกรู้ลึกว่าถูกคุกคาม

“ได้ยินว่าเธอไปเก็บบัวที่บึงหลังบ้าน”

อีกฝ่ายทำลายความเจียงบังขึ้นก่อน คำถามนั้นชวนงงงวยมากพอจะทำให้ศัญฮึดฮัดขึ้นสบพร้อมความประหลาดใจ เธอไม่คิดว่าชายชราจะพูดเรื่องนี้ หากบอกว่าเขาสงสัยว่าตนเกี่ยวข้องกับการจัดแ่งเมื่อคืนยังดูมีเค้ามากกว่า

แต่ก็นั่นละ เธอคาดเดาคำความคิดคุณปรองไม่ได้อยู่แล้ว นอกจากสมมติฐานว่าด้วยการถูกเกลียดชังหน้าเข้าให้ ไทหนจะเรื่องลุ่นปนเพียงบอกว่าอีกฝ่ายหวงบึงบัวหนักหนานั้นอีก

“ใช่ค่ะ” คนพูดระบายยิ้มบาง พยายามอย่างยิ่งต่อการสรรค์สร้างบรรยากาศเป็นมิตร “พอดีเมื่อเช้านี้คุณบุรี่ให้ฉันไปเก็บดอกบัวมาเปลี่ยนในแจกันค่ะ”

“ถ้าเป็นไปได้อย่าไปแถวนั้นอีก” คุณสนทนาเอ่ยเสียงเด็ดขาด

“แล้วถ้าคุณบุรี่บอกให้ฉันลงไปเก็บดอกบัวอีกล่ะคะ”

“ก็ใช้คนอื่นไปแทน”

ถึงตอนที่คุณปรองก็ไม่มองเธอด้วยสายตาประหม่นอีกต่อไป พุดให้ถูกคือไม่จับจ้องมายังศรียาแม่สักเสี้ยว ชายชราพลละจากเมื่อจบสิ้นธุระแล้วและไม่จำเป็นต้องเพิ่มเติมบทสนทนาใด หญิงสาวคงกลับไปทำงานของตนต่อ หากเลี้ยวขณะที่เหลือเพียงภาพแผ่นหลังชายสูงวัยในเงาหม่น คุณปรองจะไม่หยุดเดินเพื่อเอ่ยย้ำโดยไม่หันกลับมา

“อีกเรื่องที่คุณต้องจำให้ขึ้นใจ บึงบัวไม่ใช่ที่ที่ใครจะไปเดินเล่นตามอำเภอใจได้”

ด้วยภายในบ้านค่อนข้างเย็น วูบหนึ่งท่ามกลางความเงียบของโถงทางศรียาคล้ายชนลูกชัน พร้อมภาพเงาโงนแงนลวงตากกลางสายฝนผุดขึ้นในหัวความคิดโดยไร้สาเหตุ ครั้นมองตามอีกฝ่ายด้วยตั้งใจจะตอบรับ กลับพบเพียงความว่างเปล่า คุณปรองหายไปแล้ว ทั้งไว้เพียงพยาบาลคนใหม่กับถ้อยคำย้ำซ้ำๆ ในหัว

ถ้าเป็นไปได้อย่าไปแถวนั้นอีก

บึงบัวไม่ใช่ที่ที่ใครจะไปเดินเล่นตามอำเภอใจได้

หญิงสาวลอบถอนหายใจในท้ายที่สุด เพราะคงมีแต่ตนเองเท่านั้นที่รู้ดี ยิ่งกว่าใคร

...ว่าเธอเองก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับบึงเก่าแก่แห่งนั้นเช่นกัน

ตั้งแต่ครั้งแรกที่ศรียาพบชายชราทั้งสอง เธอก็คิดว่าคุณปรองกับคุณบุรี่มีหลายอย่างคล้ายกัน ทั้งอายุและวัยดูไล่เลี่ย ยังเป็นคนรูปงามตาม

แบบพระเอกหนังสมัยก่อนไม่ยิ่งหย่อนกว่าใคร ไหนจะทำทางบางอย่าง ซึ่งแสดงออกโดยไม่รู้ตัว ให้เห็นเฉพาะคนที่อยู่ด้วยกันมานานเท่านั้น เช่น องศาขณะยกมือจับแก้วน้ำ การทวนโดยไม่อัปาท หรือวิธีการพูดออกเสียง คำเฉพาะบางคำ

อย่างไรก็ตาม ความต่างหนึ่งที่หญิงสาวเพิ่งค้นพบคือท่าที่ที่ทั้งคู่มี ต่อเธอและบิงบัว มาซัดแจ้ตอนเย็นย่ำยามเจ้าของบ้านหนึ่งทอดสายตาบน แก้อีห่วยบุหนวมตัวเดิม ตรงระเบียบเดิมซึ่งหันไปสู่สวนหลังบ้านที่ตกอยู่ ภายใต้แสงสีส้มจืดจางทั่วฟ้า ยังมีหนังสือคนเถื่อนของวอลแตร์วางข้างกาย โดยไม่เปิดอ่าน ก่อนจะเปรยอย่างสงบ...แค่เปรยเท่านั้น เหมือนกับชวนคุย เรื่อยเรื่อยตามประสา

“บิงบัวเป็นยังงี้บ้าง”

เพราะในเวลานี้มีแค่เธอกับคุณนุรี ต่อให้ไม่ถูกเรียกชื่อ ศฎมาก็รู้ว่า อีกฝ่ายเอ่ยกับตน

“สวยมากเลยคะ ดอกบัวก็หอมมาก”

กลิ่นบัวเหงๆ พลิ้วตามลมมาราวรับรู้ว่าจะถูกเอ่ยถึง สะบัดหอมเป็น หวานปนขมของกลีบดอกที่กำลังหุบหลับยามตะวันรอน เจือไอเย็นบิงบัวที่ ถูกลมพัดมาด้วยกัน วาบหนึ่งคล้ายบัวที่เพิ่งตัดมาใส่แจกันเมื่อเช้าปล้นขยับ ไหว ก่อนชายชราจะระบายยิ้มน้อยๆ

“เธอ...แล้วเห็นอะไรมั๊ย”

“คะ?”

ศฎมากะพริบตาพริบๆ เผลอเหลือบมองแผ่นน้ำไกลๆ เบื้องหน้าชั่วแวบ ก่อนรีบบังคับสายตากลับมาอย่างรวดเร็ว “ไม่...ไม่เห็นคะ พอดีชินใจเจอ ลุงป็น ทางนั้นช่วยลงไปเก็บดอกบัวให้แทน”

คุณนุรีไม่ต่อว่าหรือแสดงอาการชุนเคืองต่อคำตอบนั้น เจ้านายเพียง หนึ่งเดียวของบ้านอัญเรศฯ เฝ้ายังคงทอดสายตาไปไกล วางมือบนพนักเก้า เชน ลูบผิวไม้เนียนเกลี้ยงอย่างแผ่วเบาราวกำลังแตะต้องบางสิ่งในความ

ทรงจำ

“แซน”

อาการหวีหัวนั้นๆ ที่ไม่รู้มาจากไหนค่อยๆ กรีดบาดอากาศรอบกาย ศญาชนลุกขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว หญิงสาวยืนนิ่ง งุนงงและใคร่รู้ แต่ความระมัดระวังทำให้เธอเลือกความเงียบเป็นคำตอบ ก่อนพบว่าไม่จำเป็นเลย เมื่อคุณนุรีเป็นฝ่ายเหลยเสียเองในครู่ต่อมา

“ดอกบัวภาษาเวียดนามเรียกว่าแซน”

ภาพกลิ่นรวยรินของดอกไม้กลางน้ำผุดขึ้นในความคิด เนียนละมุน กรุ่นกลิ่นอ่อนหวาน ผลิแยมเชื่อมซ้า กระทั่งละอองเกสรสีเหลืองเหมือนผงฝุ่นไธรมลทินค่อยๆ ลอยละล่องขึ้นในอากาศ เกลี้ยงเกลาราวถูกสลักเสลา มากกว่าจะกำเนิดจากโคลน หากบัวนั้นคือหญิงสาว คำว่าแซนคงเหมาะกับเธอ เสียงซอไซ่สร้างความรู้สึกบางอย่างสากซำอยู่ปลายลิ้น คล้ายคำกระซิบเจือจาง ระเหยโรยแรง และแห้งผาก

แซน...เป็นความงามที่เลื่อนรางกลางสายหมอกและฟุ้งดูเศร้าอย่างไร้สาเหตุ คำว่าแซนสำหรับศญาเป็นเช่นนั้น

“เหมือนกิมแซน...”

ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนเปลอเอ่ยออกไป ยิ่งไม่คาดคิดด้วยว่าจะเก็บคำแปลกประหลาดนั้นไว้เพื่อเปล่งในเวลานี้ ศญาตกใจตัวเองแม้พูดไม่ทันจบดี กลับเป็นฝ่ายคุณนุรีที่ชะงักเพียงเสี้ยวนาที่ โดยไม่แสดงอาการคลุ้มคลั่งผิดแพกจากเมื่อก่อน ผู้สูงวัยยังคงรอยยิ้มบนใบหน้า ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนอกจากความอ่อนโยนปรากฎในแวตายามหันมามองเธอ จดจ้องอยู่เช่นนั้น

“ใช่...เหมือนกิมแซน”

ผงฝุ่นไธรรอยแดดสุดท้ายล่องลอยผ่านทั้งสอง สว่างเรื่อด้วยแสงที่ไม่ได้เปล่งจากตัวมันเอง เลื่อนราง ไร้ชีวิต

ศญานิ่งค้าง เผลอยกมือจับผมทัดหูทั้งที่รู้ว่าทำเพื่ออะไร แต่ไหนๆ

บทสนทนา ก็เดินทางมาถึงจุดนี้แล้ว งามให้สิ้นสงสัยไปแล้วกัน

“กิมแซนแปลว่าอะไรเธอคะ”

“กิมเป็นนามสกุล แซนคือชื่อ เพราะใช้มัย กิมแซน...”

“คุณท่าน”

เสียงราบเรียบจากผู้มาใหม่หยุดถ้อยคำทั้งหมดลงนับพลัน ไม่ทราบว่าคุณปรกปรากฏตัวอยู่ด้านหลังทั้งสองเมื่อไร อาจเพราะยามเย็น งามหม่นในบ้านเก่าแก่จิ่งแป่คลุมจนดูทะมึนอยู่หลังชายชรา ซ้ำร้ายท่าที่เย็นชาและไม่หันมองกันสักนิดยังทำให้ศัญจารู้สึกเหมือนตนทำอะไรผิด...แต่เป็นอะไรกันล่ะ เธอแค่คุยเรื่อยเปื่อยกับคุณนุรีเท่านั้นเอง

“สำหรับเย็นพร้อมแล้ว ให้ตั้งโต๊ะเลยมัยครับ”

หญิงสาวจึงลอบก้มมองนาฬิกาข้อมือแล้วถึงบางอ้อในใจ หรือเขาจะตำหนิที่เธอไม่เตรียมสำหรับเย็นกันนะ ก่อนหน้านั้นคุณปรกไม่ใช่หรือที่บอกว่าจะดูแลเรื่องส่วนตัวทั้งหมดของคุณนุรีเพียงผู้เดียว

เอาเถอะ ใช่ว่าเธอจะไม่รู้เสียหน่อยว่าโดนอีกฝ่ายเกลียดชังหน้า คงต้องหาโอกาสขอโทษเรื่องความบกพร่องนี้สักครั้ง

“ยังก่อน ฉันอยากฟังเพลง”

ผู้เป็นนายเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา ก่อนหันกลับมาหาพยาบาลคนใหม่

“เปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงเป็นมัย”

“เครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณเธอคะ” ศัญจารู้ไม่ทำท่าเดือดดาลต่อความเจ้ากี้เจ้าการและการทำตัวนอกเหนือคำสั่งแต่อย่างใด เขาดูชินชากับการตัดสินใจอะไรต่อมิอะไรเองของคุณปรก อันที่จริงหากจะว่าไป ทั้งคู่

“เดี๋ยวผมเปิดให้เอง”

คนสนิทเก่าแก่ตัดบทด้วยท่าที่อึ้ง แล้วตรงไปยังเครื่องเล่นเพลงรูปปากแตรในห้องนอนใกล้กันโดยไม่รอคำอนุญาต คุณนุรีไม่ทำท่าเดือดดาลต่อความเจ้ากี้เจ้าการและการทำตัวนอกเหนือคำสั่งแต่อย่างใด เขาดูชินชากับการตัดสินใจอะไรต่อมิอะไรเองของคุณปรก อันที่จริงหากจะว่าไป ทั้งคู่

ดูเหมือนคนต้องคำสาปให้ติดอยู่ในบ้านเดียวกันตลอดชีวิต มากกว่าจะเป็น
ความสัมพันธ์แบบนาย-บ่าวเสียอีก

“ไปดูวิธีเปิดกับปรงเขาลี หัดไว้ เพื่อวันหลังฉันอยากฟังอีกจะได้ทำ
เป็น”

คุณบุรียกตัวอย่างเฉื่อยชาเหมือนผู้ใหญ่ใจดีแนะนำเด็ก ศญาธิรับ
ขานรับก่อนสาวทำตามคุณปรงไป เลี้ยวสายตาในวินาทีก่อนผลจาก หญิง
สาวพลันพบว่าคนที่เธอมองเห็นไม่ใช่ คุณบุรี อัฏฐเรศไพจิตร ผู้ลึกลับมั่งคั่ง
แต่เป็นเพียงชายชราบนเก้าอี้หวายที่นั่งมองบึงบัวได้จุ่มพิตอัสตง รอคอย
เพลงซึ่งเขาฟังมาแล้วกว่าครึ่งชีวิต และคงฟังซ้ำๆ เช่นนี้ต่อไป

...ตราบจนแผ่นน้ำทั้งหมดเหือดหายและดอกบัวพวกนั้นตายลง

ฟ้ามืดแล้ว ศญาธิยกถาดสำหรับของคุณบุรียกลงมาพอดีตอนเห็นป่าเอี่ยม
ยืนต้อนรับใครสักคนอยู่หน้าประตูบ้าน ท่าที่นั่นเคร่งขรึม ครุ่นคิด และ
จริงจัง ทั้งยังทำให้พยาบาลคนใหม่งุนงงไปตามกัน ด้วยไม่ทันเปิดเผยมการมี
อยู่ของตนก็ดันถูกหันมาเห็นเสียก่อน ป่าเอี่ยมหันหน้าขึ้นขึ้นทันที หญิงคนครัว
รีบกวักมือเรียกไปหาๆ ราวกับค้นพบผู้ช่วยคลี่คลายสถานการณ์

“นั่นไงมาพอดี คุณชินคะ มานี้ก่อนเร็ว”

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ”

เจ้าของชื่อเดินไปร่วมวงสนทนาอย่างช่วยไม่ได้ ตอนที่แสงไฟส่อง
กระทบใบหน้าผู้มาเยือนนั้นละ ศญาธิจึงนึกได้ว่าอีกฝ่ายคือผู้หมวดหนุ่มที่เพิ่ง
มาสอบปากคำกันช่วงกลางวันเอง เธอจำไปได้ทางตาซึ่งรับกันดีกับใบหน้า
ออกหวานของเขาได้ ไหนจะส่วนสูงโดดเด่นและผิวขาวสว่าง ประหนึ่งการ
ฝึกฝนเคียวกร้าทั้งหลายไม่อาจส่งผลกระทบต่อ กลับคล้ายจะชื่อท้าวต...
เร็วต...อนวัต อะ! เร็วตๆ ประมาณนี้

แต่การลืมนชื่อเขาไม่ใช่ปัญหาเลย กรณีที่มีป่าเอี่ยมอยู่ด้วย

“หมวดท้าวตเธอบอกว่าทำกระเป๋าดังค์หายที่นี้คะ กำลังถามเลย

ว่าคุณชินพอจะเห็นบ้างหรือเปล่า” หญิงวัยกลางคนเจื้อยแจ้วอธิบายราวกับเป็นเรื่องของหล่อนเอง ศญาถือว่านี่เป็นพรสวรรค์การจำนรรจาอย่างหนึ่ง

“เอ...ไม่มีนะคะ หรือจะอยู่บนห้องหนังสือตอนขึ้นไปตรวจสอบคะ”

“ไม่น่าใช้ นะครับ เพราะตอนออกมาสอบปากคำคุณผมรู้สึกว่ายังมีอยู่ แต่หลังจากนั้นก็จำไม่ได้แล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยตอบด้วยยิ้มเจื่อน เห็นชัดว่าเขาคงเกรงใจไม่น้อยที่มารบกวนเวลานี้

“นั่นเวลาที่เราคูยกันละคะ อาจตกแถวนั้นก็ได้อ”

“ถ้าที่นั่น...” เขาครุ่นคิด “อาจจะเป็นไปได้ครับ”

“นี่ก็มีดีแล้ว เต็มใจไปช่วยหาอีกแรงดีกว่าละ”

ศญาหันไปฝากถาดอาหารกับป้าเอี่ยมก่อนเดินนำร่างสูงออกไป ดวงอาทิตย์ลับฟ้าดังคำเธอว่า นอกจากตัวตึกกับประตูรั้วทางเข้าไกลๆ ก็ไม่มีแสงไฟจากไหนอีก บริเวณศาลาสวนปึกซ้ายที่สนทนาตอนกลางวันเช่นกัน มีตึกและครีမ်ด้วยกอดดอกดาหลาสูงชะลูด ใบเขียววามันนาวาลับซับซ้อนสะท้อนแสงเหลือบราวๆ มองคล้ายการยืนชุมนุมในเงาตะคุ่มของกลุ่มเด็กไร้วาจา แล้วความคิดที่ว่าหากเดินเลยไปเป็นเขตหลังบ้าน สุดทางมีบึงบัวใหญ่ คอยจ้องมองตน ก็ทำให้หญิงสาวรีบเปิดไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือทันที เธอเป็นว่ายิ่งหาเจอเร็วยิ่งดี ผู้หมวดท้าวตนเองก็คงไม่ยากอยู่ที่นั่นนานเท่าไร

“ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องรบกวนคุณในเวลา”

คนเสียงทุ้มเอ่ยทำลายความเงียบจากด้านหลัง เขาก็ใช้ไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือของตนส่องตามพื้นใต้ที่นั่งในศาลา ดวงตาซึ่งมีไฟเสนที่เกาะอยู่ข้างใต้เบือนมาสบเล็กน้อย ศญาได้แต่รำพึงว่าจะมีความงามใดถูกขับเน้นให้เด่นชัดกลางความมืดได้เท่าใบหน้าชายคนนี้ ช่างเป็นคนที่เหมาะกับบรรยากาศยามค่ำคืนอะไรอย่างนี้

เขาทำให้เธอนึกถึงแสงจันทร์ คงจะดีถ้าคืนนี้มันสุกสว่าง อย่างน้อยน่าจะช่วยให้เห็นรอบกายชัดขึ้น

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ไม่ได้รบกวนอะไรเลย” เธอเอ่ยตอบพลางครุ่นคิด
“ฉันจำได้ว่าคุณนั่งแถวนี้ใช้มัยคะ ใกล้ก้อต้นดาหลานี่”

ว่าพลางหญิงสาวยังยื่นมือความหาตามซอกเสาศาลา เอื้อมสะปะ
สะปะเดาสุ่มเข้าว่า ไอเย็นจากใบไม้ทับถมนำความชื้นแปลกๆ ชวนชนลุกชัน
ศฤาเปลี่ยนท่าหนึ่งจนเกือบคุกเข่า การส่องไฟฉายเข้าไปในกอพืชครึ้มเวลา
นี้ชวนจินตนาการพิสดารประดามี เช่น ระหว่างคลำหาอาจคว้าได้อีกหนึ่งมือ
เย็นเยียบไร้ที่มา กระทั่งอาจถูกดึงเข้ากอดาหลาดด้วยแรงล่องหนของใครสัก
คนที่ซุกซ่อนลวงตา

ความคิดเหล่านี้ อาจเป็นการปรีวิตกของพวกซี้ซลาดตาขาวก็ได้ เธอ
คงเป็นคนประเภทนั้นละ

เพราะสังเกตเห็นท่าที่ผืนใจแต่ยังตั้งหน้าตั้งตาช่วยหาเติมที่ ทาวัดจึง
ค่อยๆ ก้าวมายืนข้างกันเพื่อส่องไฟเข้าไปในดงดาหลาบ้าง กลิ่นดอกไม้ขาว
พลิวผ่านหญิงสาวอย่างเชื่องช้า อ่อนางบางเบา ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามาจากเจ้าของ
ร่างสูงหรือที่ไหนสักแห่งในความมืดรอบกาย...มันหอม หวานหม่นปนโคก
คล้ายคุ้นเคย แม้จำไม่ได้เลยว่ากลิ่นดอกอะไร...

ไปกันใหญ่แล้วยายซิน นี่มันใช้เวลามาดมกลิ่นดอกไม้ที่ไหน ศฤา
รีบเปลี่ยนความสนใจมาสู่การกวาดตาเบื้องหน้าทันที ก่อนจะพบบางอย่าง
ใต้ใบไม้ร่วงใหม่ หนึ่งสีน้ำตาลอ่อนรูปสี่เหลี่ยม...กระเป๋าสเงิน

“เจอแล้วค่ะ ใช้นี่รีเปิ้ล”

“คุณศฤา! ระวัง!”

ฟ้อ!

รวดเร็วเกินกว่าจะรู้ตัว เงามืดอำมะเมี่ยมพุ่งมาพร้อมเขี้ยวยาวอย่าง
เจตนาร้าย หญิงสาวผงะล้ม เกล็ดมันวาวสะท้อนเข้ามาในดวงตา พร้อม
วินาทีต่อมามีเสียงบางอย่างกริดบาตอากาศ!

ฉีก!

พริบตาระหว่างเสี้ยวแบ่งลมหายใจ กลางอกยังไม่หายปวดจากหัวใจ

กระตุกวูบ เลือดควาร้อนก็ฉีดพุ่งใส่หน้าศรญาพร้อมร่างงูบิดงอ เลือกลงกาย
 อย่างทुरนทुरาย กลางหัวมีเม็ดพุดดำม้วนเส้นเสียบคา และข้างกันนั้น หมวด
 ทาวัตผู้มีท่าทีตกตะลึงไม่ต่างกันค่อยๆ ชมวดคิ้วราวผู้พิพากษาวัดซึ่งราคา
 ชีวิต ก่อนบทรูปของความคิดคือการกำมีดลับลงจับเดียว เพื่อให้ทุกสิ่ง
 แน่ใจ เสียบงัน เหลือเพียงความตาย

อสรพิษโตเต็มวัยถูกแยกกายกับหัวออกจากกันทันที
 “เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

คำถามของเขาไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ หรือไม่เช่นนั้นก็ตัวเธอเอง
 ที่ไม่อาจได้ยินอะไรชัดเจน กลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งและเหนอะชื้น ซ้ำร้าย
 ส่งความรู้สึกเหน็บหนาวไปทั่วสรรพางค์ คล้ายหยดหนึ่งกระเซ็นเข้าดวงตา
 จนยอมสภาพทุกอย่างอาบด้วยสีแดงกำ ซ้อนทับเรื่องราวหนึ่งซึ่งเหลือ
 เพียงตะกอนเก่ากรัง เลือนรางก่อนค่อยๆ ตีขึ้นจุกแน่นกลางอก เอ้อลั่น
 ท่วมทะเล็ก สลับศพงูเบื้องหน้าตัดคั่นภาพความทรงจำเดิมซ้ำๆ ราวฉาก
 โศกนาฏกรรม

...แอ้งเลือดเจ็บนอง การดับสูญของลมหายใจ ความทุกข์ทรมานที่
 ไม่มีใครได้ยิน ลิ่งเหล่านั่น...เรื่องราวเหล่านั้น...

“จิ้น...จิ้น...”

ความรู้สึกอยากหลีกเลี่ยงหนีจากอะไรก็ตามยามนี้ทำให้ศรญารีบดันตัวลุก
 ขึ้นยืน ก้อนขมๆ จุกคอ ดันให้ออยากอาเจียนพร้อมเรื่อวแรงค่อยๆ จางหาย
 ทั้งหมดที่เธอรับรู้คือร่างกายกำลังเย็นเยียบ เหงื่อผุดท่วมหลัง แม้พยายาม
 ยืนให้มั่น สูดหายใจสองข้างก็ไม่อาจพยุ่งกายไหว

“คุณศรญา คุณศรญา!”

เสียงทาวัตดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้แว่วข้างหูพร้อมแรงประคองซึ่ง
 กลายเป็นความมั่นคงหนึ่งเดียวที่คว้าได้ ศรญางยหน้าส่งยิ้มเหยยอย่างแสน
 เกรงใจ แต่เรื่องแย่นี้คือกลิ่นคาวเลือดงูประสมดอกไม้ขาวกลับชวนวิงเวียน
 ยิ่งกว่าเดิม

“ไม่...เป็นไรค่ะ” หญิงสาวกอดพันตอบไปเช่นนั้น ทั้งที่แผลจ็บแขนอีกฝ่ายแน่น

“ขออนุญาตนะคะครับ”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายที่เธอได้ยินจากท้าวต ก่อนทุกอย่างพลันเบามาหิว ก่ากึ่งระหว่างการวูบดับกับหลงเหลือสติ ศยวารู้สึกคล้ายว่าตัวเองลอยได้ ปลายเท้าสองข้างเตะตะเตะเพียงอากาศ เหมือนผลอลหลับครู่สั้นๆ กว่าจจะรู้ตัวก็ตอนเสียงโวยวายของป่าเอี่ยมแหวกอากาศมาเสียดหู จ้าละห้วนจนเธอลืมตาเค็นสติ

“ว้าย! เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมมีเลือดตกยางออกแบบนี้ ใครเป็นอะไร นิ่งก่อนคะ นิ่งก่อน”

ไม่รู้ผู้หมวดหนุ่มพาเธอมาถึงบริเวณครัวหลังบ้านตั้งแต่เมื่อไร กว่าเท้าจะแตะพื้นก็ตอนท้าวตวางเธอลงบนเก้าอี้โต๊ะกินข้าวอย่างเบามือ เขายืนข้างกันขณะหันไปตอบผู้มาทักว่า

“เลือดดูครับ มีงออยู่ในกอดาหลา มันพุ่งใส่คุณศยว โขคติที่ผมมี มีดพกพอดี”

“คุณ...คุณผู้หมวดฆ่างูเห่าหรือครับ”

ลุงป่นถือช้อนค้ำตั้งแต่เห็นชายหญิงทั้งสองปรากฏตัว กระทบพานั้นยังลืมวาง เขาก็มพำด้วยลีหน้าซัดเผือด ขณะผู้เป็นภรรยากลับแสดงที่ทำโล่งกอย่างชัดเจน หล่อนจุปากพลางปิดมือไปมา ดูนินตีปรีดากับการตายของอสรพิษที่ตนยังไม่เคยพบเจอ

“ดูดู ดีจริงๆ ที่ผู้หมวดฆ่ามันก่อน นี่ถ้าเป็นตาป่นคงโดนฉกไปแล้ว รายนี้ยิ่งชอบทะเล่อทะล่าไม่ดูตาม้าตาเรือ”

คนญกเอ่ยถึงกะพริบตาพริบ ใช้เวลาคิดตามคำพูดเมียต่ออีกครู่จึงเข้าใจความหมาย ก่อนรีบพยักหน้ารับอย่างเห็นพ้องต้องกัน

“นั่นนาซี พรุ่งนี้ฉันจะไปถางหญ้าแถวนั้นพอดี นี่ถ้า...”

“เอะอะอะไรกัน”

การสนทนาทั้งหมดหยุดลงเพียงเท่านั้น บรรยากาศพลันหมองหม่นทันทีที่คุณปรองเดินเข้ามาในครัว ดวงตาเรียวยาวเหลือบมายังพยาบาลสาว ก่อนขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นคราบเลือดเปรอะทั่วกายเธอ...แต่เพียงเท่านั้น แค่นขมวดคิ้ว ทว่าสิ่งดึงดูดความสนใจชั่วร้ายทำให้ชายชราหน้าตึงยิ่งกว่าเดิม กลับเป็นนายตำรวจผู้มาเยือนยามวิกาล ทว่าตคงรู้สึกได้เช่นกัน เขาขยับห่างจากศตยาเล็กน้อย คล้ายกลัวเธอถูกเหมารวมไปด้วย ก่อนรีบอธิบายด้วยน้ำเสียงสุภาพ ขอโทษขอโพย และเกรงอกเกรงใจ

“ขอโทษด้วยครับ พอดีผมทำกระเป๋าตั้งค์หายเลยกลับมาถามที่นี่ แต่คุณศตยาดันเจอของที่กอดาหลาตอนออกไปช่วยกันหา เลยเกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อย”

ชายหนุ่มไม่เอ่ยเรื่องฆ่างูและคุณปรองเองก็ไม่ได้ถาม สิ่งเดียวที่ผู้ดูแลมากวัยกระทำคือการเช็ดหน้าเล็กน้อยและสบตากับฝ่ายด้วยดวงตาอันไม่เคยปรากฏแววอารมณ์ใด กล่าวคำเด็ดขาดราวกับวาจาศักดิ์สิทธิ์

“บ้านอัญเรศไฟจิตไม่รับแขกตอนกลางคืน เชิญคุณออกไปได้แล้ว”

คล้ายใครสักคนกลั่นหายใจ อาจเป็นป่าเอี่ยมหรือลุงปิ่น แต่ที่แน่ๆ คือไม่มีใครเอ่ยหลังประโยคนั้นนานทีเดียว

ความเงียบแยกย้ายกันกระจายตัวทั่วห้องครัว ด้วยความนิ่งชวนอึดอัด ความหวาดหวั่น และความกระดากของคนฟังทั้งสิ้น สุดท้ายผู้มาเยือนค่อยยอมรับอย่างจนใจ

“...ครับ ขอโทษอีกครั้งที่รบกวนครับ”

เห็นชัดว่ารอยยิ้มเจื่อนกว่าครึ่ง ทว่ายังรักษามารยาทต่อได้ หมวดทาวัดหันมาพยักหน้าให้ศตยาและสองสามีภรรยาแทนคำบอกลา ก่อนก้าวจากไปโดยไม่มีใครกล้าเดินไปส่ง พยาบาลคนใหม่ยังดูซัดเซียวไร้เรียวแรง ส่วนป่าเอี่ยมกับลุงปิ่นตกลอยอยู่ในอาการชวัญหนีดีฝ่อจนแข็งค้างและนั่งอยู่เช่นนั้น เพื่อน้อมรับคำสั่งชายชราโดยไม่กล้าปริปากคำ

“ใครควรจะทำอะไรก็ไปทำซะ พรุ่งนี้ต้องไม่มีศพพุงหรือรอยเลือดให้

นั่นเห็น และจำไว้ด้วยว่าห้ามให้คนอื่นเข้ามาในบ้านอัญเรศไฟจิต ถ้าฉันไม่อนุญาต”

ผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาดรองจากเจ้าของบ้านกวาดตามองสมาชิกร่วมชายคาทั้งสาม ปล่อยให้บรรยากาศกดดันร่วงทับจนแทบไม่มีใครขยับตัวด้วยหนักอึ้งเกินต้านไหว ก่อนเดินจากไปโดยไม่รอฟังคำตอบรับ คุณปรองไม่ได้ต้องการให้ทุกคนเข้าใจตรงกัน แต่เป็นการปฏิบัติตามโดยไร้ข้อแม้ต่างหาก

ห้องครัวบ้านอัญเรศไฟจิตถูกปล่อยให้กลายเป็นสีทึบหะมึนเหมือนตัวบ้านทั้งหลังชั่วอึดใจ กระทั่งเสียงฝีเท้าห่างไปไกล สตรีวัยกลางคนค่อยระบายลมหายใจเสือกออกมา ก่อนตามด้วยสามีมืดมนที่จนแล้วจนรอดก็ถือช้อนค้ำจนข้าวเริ่มแห้งคามือ แต่ป่าเอี่ยมรอบคอบพอจะเดินไปชะงักหน้าหาเงาตกค้างของคุณปรองตรงโถงทางเดิน จนมั่นใจว่าไปลับตาแน่แล้วค่อยกลับมาทำท่ากระซิบกระซาบกับพยาบาลสาวผู้ที่ยังนั่งนิ่งอยู่กับคราบเลือดดู

“จะพูดปลอบกันสักคำก็ไม่มี เฮ้อ ไหวมัยยะคุณชิน เดียวป่าไปหยิบยาดมมาให้ดีกว่า”

“เอ...แต่คุณชินเป็นพยาบาลไม่ใช่หรือ แล้วทำไมกลัวเลือดล่ะ” ลุงปิ่นเอ่ยถามหน้าซื่อพลงอ้าปากกินข้าวเย็นซืด

“กลัวเลือดที่ไหน คุณชินตกใจงูต่างหาก”

คนเป็นเมียรีบหันไปแหวกใส่ แถมพึมพำในลำคออย่างชัดใจขณะเดินหายาดม

“เป็นพยาบาลจะกลัวเลือดได้ยังไง ตาปิ่นนี่ก็ถามแปลกๆ”

ศัญญาก็มหันมองรอยโลहितต่างดวงบนเสื้อซึ่งซึมลึกลงเนื้อผ้า กลิ่นคาวขึ้นกระอกร้างและรังแต่จะคลุ้งอยู่ใต้จมูก เรือนผมยาวลู่ลงบังดวงตาจนไม่มีใครเห็นว่าปรากฏแววเช่นใด และไม่มีใครสังเกตเห็นด้วยว่าตั้งแต่เข้ามานั่งในครัว หญิงสาวยังไม่ได้เอ่ยวาจาใด...แม้สักครั้งคำ

บันทึก วันที่ 5 กรกฎาคม 25XX

เหมือนการเคลื่อนไหวหมุนของโลกและดวงอาทิตย์ การไหลผ่านของกลางวันและกลางคืน เข้มนาฬิกาที่เดินตามกลไกซับซ้อนโดยไม่อาจย้อนกลับ ผมรู้ทันทีตั้งแต่วินาทีแรกที่ทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว ด้วยเหตุนี้จึงตกหลุมรักคุณ ไม่อาจเป็นอื่นไปได้

หลังเราแยกจากกัน หัวใจของผมสั่นอย่างรุนแรง มันหนาวและร้อนสลับกันในเวลาต่อวินาที ทุกก้าวเดินที่ห่างจากคุณกลายเป็นความทรมาน ยิ่งระยะห่างระหว่างเรามีมากเท่าไร ความโหยหาข้างในยิ่งบาดลึกมากเท่านั้น เราอาจเคยพบกันมาก่อน คุณคิดอย่างนั้นไหม มันต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น ในสักสถานที่ สักห้วงเวลา บางทีเราอาจเคยรักกันอย่างบ้าคลั่งในชาติก่อน คุณคงลืมไปแล้ว แต่ผมยังรู้สึกอยู่

ศญา ศญา ศญา...ผมเรียกชื่อคุณราวกับบริการมคาธา

เราเพิ่งรู้จักกันเท่านั้น แต่ผมกลับมองเห็นคุณแม้กระทั่งตอนหลับตา ทุกอย่างช่างชัดเจน-ดังรักแรกพบของเรา ดวงหน้าอ่อนหวานแต่เยือกเย็น อยู่ในที่ ปลายจุมกเรียวกเล็กที่ทรมานผมกับการขมิใจไม่ยื่นมือไปสัมผัส ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของคุณทำให้ผมนึกถึงแสงแดดบนผืนน้ำนิ่งสงบ กับริมฝีปากที่ทำให้ผมต้องกระหายเหมือนอยู่กลางทะเลทรายแห้งผาก...วิธีการยื่นของคุณช่างดูเดียวดาย แต่วิธีพูดกลับน่าดึงดูด คุณเป็นของคุณแบบนี้โดยไม่ต้องพยายามอะไรทั้งสิ้น ทั้งที่ครอบครองเสน่ห์มากมายเพียงนั้น แต่ยังคงดูลึกลับผู้คนในเวลาเดียวกัน คุณผู้อ่อนโยน และห่างเหิน และเศร้า...ใช่ เศร้า มีกลิ่นเศร้าเจือจางจากกลิ่นหอมของคุณ เพราะเหตุนี้ผมเลยหลงรักคุณยิ่งขึ้น

ศญา...ผมเรียกคุณอีกครั้งตอนเขียนบรรทัดนี้ การเปล่งเสียงทำให้ผมรู้สึกใกล้ชิดคุณมากขึ้น

คุณช่างแตกต่าง ไม่เหมือน

การคิดถึงคุณทำให้หัวใจของผมเต้นแรงเจียนคลั่ง เข้มนาฬิกาเดินไป

อย่างไร้ค่าเมื่อปราศจากคุณ

ศญา ผมเอาคุณออกจากหัวไม่ได้เลย

ผมต้องหาทางกลับไปหาคุณ มันต้องมีวิธีที่เราจะได้ใกล้ชิด เมื่อถึง
ตอนนั้น คุณเองก็จะรักผมเหมือนกัน

ศญา ศญา ศญา...เพียงแค่คิดถึงตอนที่เรารักกันก็ทำให้ผมเป็นสุข
แทบหลังน้ำตา